

Theologiae Spiritualis Scholasticæ Et Moralis Tomvs ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Joannis Duns Scoti D. Augustino Conformem

In quo tractatur de Providentia Divina, Prædestinatione & Reprobatione.

Item de Fide Divina, ejus veritate, obscuritate & credibilitate

Bosco, Jean a

Antverpiae, 1686

Index Rerum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73708)

INDEX RERUM.

A.

ACTUS.

Exemplum, quo videtur probari, eundem actum non posse esse fallibilem & infallibilem. Rejicitur. Pag. 11. n. 70
In Deo sunt plures actus intelligendi & volendi ratione distincti. p. 16. n. 102
An idem actus possit esse amor & odium. p. 19. n. 129
D. Aug. sepius per possibilitatem intelligit actum p. 54. n. 72
Multiplex terminatio ejusdem actus non est contra simplicitatem Dei. p. 108. n. 144
Quis dicatur aliquam actionem incompletè efficere. p. 172. n. 194
Actus bonus non est proprietas naturalis voluntatis. p. 193. n. 328
Actus meritorius non est objectum primum fidei. p. 262. n. 35
Actus fidei supernaturalis nequit esse falsus. p. 333. n. 8
Actus fidei sunt essentialiter supernaturales in substantia. p. 337. n. 120
Assensus articuli falsi non erit fidei infusæ & supernaturalis. p. 339. n. 127
Auctoritas divina nec falli, nec fallere potest. p. 340. n. 131
Actus fidei nequit de vero transire in falsum. p. 341. n. 133
Actus mali non specificantur ab objecto, sed à rectitudine, quâ privantur. p. 354. n. 43
Ex repugnantia actuum non sequitur repugnantia habituum. p. 354. n. 46
Actus fidei infusæ, humanæ, & opinionis circa idem objectum simul consistunt. p. 356. n. 52
An idem numero actus possit esse fidei infusæ, & acquisitæ. p. 358. n. 60
Actus fidei in casu dato erit supernaturalis. p. 360. n. 68
Assensus evidens excludit dissensum. p. 387. n. 92
Actus fidei nec inheret, nec permanet. p. 394. n. 7
Actus peccati manet moraliter. ibid. n. 10
Actus fidei non est dispositio ad habitum ex natura rei. p. 413. n. 81
Actus fidei in peccatore tantum sunt meritum congruum. p. 418. n. 96
Actus supernaturales causare possunt habitus naturales, qui inclinare possunt ad actus supernaturales. p. 419. n. 101. & seqq.
Peccator elicit actus fidei supernaturales. p. 420. n. 103.
Actus fidei solum pendet à Charitate imperante. ibid. n. 104
Actus fidei est iudicium, quod formaliter à dictu distinguitur. p. 290. n. 138

A D A M.

Gratia Adæ non fuit efficax, sicut gratia hominis lapsi. p. 69. n. 170
Gratia Adæ non fuit ex morte Christi, sicut gratia hominis lapsi est. ibid. n. 171
Gratia Adæ fuit lætior, hominis lapsi est potentior. p. 69. n. 172
Homini lapsi non datur adjutorium Adami secundum debitum. p. 70. n. 174
Cum solo adjutorio Adami homo lapsus non perseveraret. ibid. n. 175
Debitum Adam orare. p. 243. n. 234
Adam habuit gratiam tantum sufficientem ad perseverandum, prædestinati habent efficax.
Tomus II.

cem. p. 245. n. 247
Probatur ex August. ibid.
Quare adjutorium Adæ, quod habuit ad perseverandum, vocetur sine quo non, & nostrum quo. p. 246. n. 251
Per adjutorium quo intelligit August. ipsam beatitudinem. ibid. n. 252
Quare Aug. dicat Deum Adam reliquisse suam voluntatem. p. 247. n. 256
Naturam sanam totam perdidit Adam in semetipso. p. 247. n. 258
Adjutorium Adæ datum fuit ad perseveranter volendum. p. 248. n. 267. & seq.

ADJUTORIUM.

Divisio adjutorii id adjutorium sine quo non, & quo applicari potest gratiæ actuali. p. 246. n. 252
Gratia congrua est adjutorium quo. ibid. n. 254
Adjutorium perseverantiæ concessum in statu innocentie fuit gratia adjuvans. p. 248. n. 266
Adjutorium perseverantiæ ad volendum nihil conducit. p. 249. n. 269
Quid sit adjutorium quo. Istud datur homini lapsi. ibid. n. 270

ÆTERNITAS.

Æternitas providentiæ, non obstat libertati. p. 10. n. 65. & seq.

AMARE.

Duplici ratione potest aliquis magis vel minus amari. p. 31. n. 218
Deus magis amat ex parte effectus meliora, ibid. & n. seq.
Non omnes rationales creaturas amat Deus æqualiter ex parte effectus. p. 32. n. 219
Amor concupiscentiæ supponit amicitiam. p. 138. n. 145

ANGELVS.

Ante lapsum fuit provisum Angelis de mediis necessariis ad salutem. p. 35. n. 2
Quid distet inter malos Angelos & malos homines. p. 36. n. 3
Prædestinatio hominum non est facta ad restaurandam Angelorum ruinam. p. 101. n. 95. & seqq.
Fortè plures homines sunt electi, quam ceciderint Angeli. ibid. n. 99
Plures Angeli sunt prædestinati, quam reprobati. p. 113. n. 180. & seqq.
An plures Angeli sunt prædestinati quam homines. p. 116. n. 204
An Angeli meruerint suam prædestinationem per opera subsequencia. p. 155. n. 79
Quare Aliqui doceant, Angelos meruisse suam gloriam per opera subsequencia. ibid. n. 80
Quare perfectissimus Angelus non fuerit prædestinatus. p. 157. n. 93
Angeli sunt electi efficaciter ad gloriam ante absolutam prævisionem meritum. p. 235. n. 192
Videtur esse sententia D. Thom. ibid.
Angeli indiguerunt gratiâ. ibid. n. 193
Omnis angelici meriti principium est gratia. ibid.
An id doceat S. August. p. 236. n. 194
Loca aliqua S. Aug. ex quibus Nonnulli deducunt Angelorum prædestinationem non esse gratiæ, sed meritum. ibid. n. 195. & seqq.
Et putant propterea, S. Augustinum vocare Angelos

INDEX RERVVM

gelos præscitos, & non prædestinatos: uti etiam loquitur de primo homine. p. 237. n. 201. & seq. *ibid.* n. 202

Responsio ad hoc. *ibid.* n. 203

Loca Augustini, in quibus vocat Angelos prædestinatos. *ibid.* n. 204. & seq.

Responsiones Adversariorum rejiciuntur. *ibid.* n. 204. & seq.

Boni Angeli præ aliis acceperunt gratiam efficacem. p. 239. n. 211

Responsio Adversariorum. *ibid.* & n. seq. p. 240. n. 213

Contra eam arguitur. p. 240. n. 213

Angeli boni amplius fuerunt adjuvi per gratiam efficacem. *ibid.* n. 214

Probatur ex Aug. Deum fuisse operatum in Angelis bonis ipsum velle. *ibid.* n. 215. & seqq.

An idem doceat Ansel. Arguitur quod non. *ibid.* n. 219. & seq.

Quid senserint D. Bernard. & D. Fulgent. *ibid.* n. 221. & seqq.

Etiā ad Angelos bonos pertinet illud Apost. *Quis enim te discernit* &c. p. 241. n. 224

Probatur ex D. Aug. *ibid.* n. 225. & seq.

Objectiones solvuntur. p. 242. n. 227. & seqq.

Potuit Deus facere, ut nullus Angelus peccaret. p. 243. n. 231

An etiam relinquendo eandem libertatem. *ibid.* n. 232

Quare Angelus non indiguerit gratiā medicinali. p. 244. n. 239

Quare non omnes Angeli steterint. p. 246. n. 254

Angeli sancti habuerunt gratiam efficacem in solo intellectu. p. 247. 255

Quare Aug. dicat, Deum Angelis reliquisse suam voluntatem. *ibid.* n. 256

Quare dixerit Angelos sanctos stetisse per liberum arbitrium. *ibid.* n. 257

Item. n. 260

Sancti Angeli nunquam fuerunt sine bona voluntate. p. 249. n. 275

Quid Aug. intelligat per gratiam, quam Deus dedit Angelis. p. 250. n. 275

Angeli instructi habitibus supernaturalibus an sine alia gratia potuerint elicere actus supernaturales. *ibid.* n. 276

Quomodo Deus fuerit operatus in Angelis ne caderent. *ibid.*

Deus quos voluit Angelorum certo à lapsu defendit. *ibid.* n. 278

Quid intelligatur per liberum arbitrium, quo Angeli steterunt. *ibid.* n. 280

An Angelus indiguerit speciali motione ad omnem volitionem bonam: p. 251. n. 281. & seq.

Angeli fuerunt prædestinati ante prævisa merita simili ratione, quā homines. p. 252. n. 287

Deducitur ex verbis S. Fulgentii. *ibid.* n. 288

APOSTOLVS.

An meritò exclamaverit Apostolus Rom. 11. *O altitudo* &c. p. 60. n. 105

Quare Apostolus eruperit in has voces. p. 75. n. 213

Exponitur quod ait Apost. Rom. 9. *Optabam ego* &c. p. 110. n. 154

ASSENSVS.

Idem assensus potest elici secundum inclinationem fidei infusæ & acquisitæ. p. 11. n. 70

An talis assensus foret fallibilis & infallibilis. *ibid.* n. 71

ASSENSVS FIDEI.

Assensus fidei non potest propriè esse discursus. p. 288. n. 130

Assensus præmissarum, quā talium, non est supernaturalis. p. 288. n. 132

Assensus Theologicus est mediātè tantum revelatus. p. 291. n. 143

Assensui discursivo de absoluta potentia potest subesse falsum, fidei nequit. p. 292. n. 144

Assensus Theologicus propriè nititur discursui. p. 294. n. 152

Assensus erroneus est duplex. p. 328. n. 91

Assensus Theologicus efficitur à solo habitu Theologico, non ab habitu fidei. p. 298. n. 148

Assensus Theologicus est naturalis tantum. p. 299. n. 169

AVTHORITAS.

Authoritas humana ordinariè causat opinionem. p. 294. n. 151

B.

BEATI. BEATITVDO.

BEati impetrant pro nobis & non merentur. p. 173. n. 201

Per adiutorium quo intelligit S. August. ipsam beatitudinem. p. 146. n. 152

Quare beatitudo respectu status innocentie potius merces appelletur, quā gratia. p. 248. n. 261

In hoc statu speciali jure gratia vocatur. *ibid.* n. 262

BEATVS.

Beatus videns Trinitatem non potest eodem actu illam credere. p. 346. n. 18

Lugo putat, quod nequidem de absoluta potentia fieri visio beata cum fide. *ibid.* n. 19

BEGVARDI.

Error quidam Beguardorum, hominem posse in vita ita proficere, ut sit penitus impeccabilis. p. 187. n. 234

An id sequatur ex sententia, quæ docet, prædestinationem ad certum gloriæ gradum ante prævisa merita. *ibid.*

Offenditur, quod non. *ibid.* n. 235

BONVM.

Simpliciter bonum est, quod facienti bonum est. p. 26. n. 175

Non est simpliciter bonum, mala esse aut fieri. *ibid.* n. 276

Quā ratione bonum sit, mala esse aut fieri. p. 28. n. 191

Potest quis moveri ad bonum, & tamen non facere. p. 73. n. 199

Non possumus aliquid bonum salutare absque gratia Dei. p. 74. n. 207

Bona temporalia cadunt sub meritum. p. 114. n. 153

Possunt esse effectus prædestinationis. *ibid.*

An Deus det gratiam propter bona temporalia. *ibid.* n. 155

Quā ratione sit bonum velle punire. p. 117. n. 79

C.

CASVS.

Casus & fortuna an sint synonyma. p. 11. n. 80

Respectu Dei nihil casu evenit. *ibid.* n. 81

Secus respectu agentis creati. *ibid.*

Quid requiratur ad eventum casuale. p. 13. n. 85

CA.

INDEX RERV.

CATHOLICVS.

Catholicus non potest fieri hæreticus sine peccato. p. 768. n. 25

CAVSA.

Dux causæ liberæ simul operantes eundem effectum non necessitant se invicem. p. 11. n. 67. & seq.
Non semper quod est prius duratione, est prius causalitate. ibid. n. 69
Deus est immediata causa omnis entis creati. p. 14. n. 92
Quid sit causam secundam subordinari primæ. p. 15. n. 97
Qualiter oppositorum sint oppositæ vel diversæ causæ. p. 124. n. 58
Duplex est causa moralis, motiva & determinativa. Quæ sit motiva. p. 143. n. 15
Quæ sit terminativa. ibid.
Posterius nequit esse causa prioris. p. 227. n. 145

CERTITVDO COGNITIONIS.

Quid certitudo cognitionis. p. 301. n. 178
Alia propria, impropria alia: alia communis, alia rigorosa. ibid. & seqq.

CHARITAS.

Quid sit charitas dei diffusa secundum August. p. 240. n. 214
Charitas non est forma intrinseca fidei. p. 420. n. 105
Charitas non est in anima mediante fide. p. 411. n. 106
Charitas est forma fidei extrinseca, & moralis. ibid. n. 107
Charitas per venialia fit debilior, non remissior. p. 404. n. 118
Charitas est vita fidei. p. 432. n. 143

CHRISTVS.

Christus potuit naturaliter discurre. p. 294. n. 150
Christus quæ homo, & legatus nescivit diem iudicii. p. 322. n. 70
Christus miraculis doctrinam suam confirmavit. p. 385. n. 82
Quæ ratione Christus pro parvulis sit mortuus. ibid. n. 32
Christus obtulit se positivè pro omnibus. p. 44. n. 34
Quid requiratur, ut Christus dicatur pro omnibus mortuus. ibid.
Quæ ratione non omnis homo sit redemptus sanguine Christi. p. 43. n. 33
Quid requiratur ut Christus dicatur pro omnibus mortuus. p. 44. n. 34
Christus obtulit se positivè pro omnibus. ibid. & n. seq.
Quæ ratione liberum arbitrium veniat & non veniat ad Christum. p. 74. n. 205
Posse venire ad Christum Pelagius posuit in natura. ibid. n. 206
Qui verè veniant ad Christum. p. 95. n. 60
Cur Judæi non potuerint credere in Christum. p. 100. n. 91
Quæ ratione Christus impleverit ruinas. p. 102. n. 102
An humanitas Christi prius fuerit prædestinata ad unionem, quàm ad gloriam. p. 106. n. 128. & seq.
Deus contulit gratiam humanitati Christi secundum se. ibid.
Prædestinatio Christi fuit gratuita. p. 154. n. 71 & seqq.

Tomus II.

Prædestinatio Christi est exemplar nostræ prædestinationis. ibid. n. 74
Christus est caput nostrum. ibid.
Quare non possit dici, quodd Christus meruerit per opera subsequencia gratiam unionis. p. 155. n. 81
Quare Christus non potuerit mereri suam Incarnationem, neque homo possit mereri primam gratiam. p. 156. n. 83
Prædestinatio Christi fuit exemplar nostræ, etiam in modo prædestinandi. ibid. n. 84. & seq.
Qualiter Christus æqualiter pro omnibus sit mortuus. p. 159. n. 104
Mors Christi non omnibus æqualiter applicatur. ibid. n. 105
Christus tripliciter est causa nostræ prædestinationis. p. 195. n. 343
Primò est causa exemplaris ex Apost. ad Rom. 8. ibid. & n. seq.
Secundò est causa finalis ex Apost. & Trident. p. 196. n. 344
Tertiò est causa meritoria ex eod. Concil. ibid. n. 245
Vocatio, justificatio & glorificatio conferuntur ex meritis Christi. ibid. n. 346. & seq.
Christus secundum humanitatem consideratus est causa meritoria cuiuscumque effectus prædestinationis, paucis exceptis. ibid. n. 349. & seqq.
Electi sunt prædestinati ante prævisionem passionis Christi. p. 197. n. 353
Quomodo Christus efficaciter meruerit. ibid.
Non sic meruit reprobis. ibid. n. 353
An Christus meruerit Incarnationem. ibid. n. 354. & seq.
Prædestinatio Christi non est effectus nostræ prædestinationis. ibid. n. 356
Merita Christi sunt effectus. ibid. n. 357
Quid sufficiat, ut Christus dicatur meruisse nostram prædestinationem. ibid.
An si Christus non venisset, Deus non dedisset auxilia gratiæ. p. 198. n. 361
Merita Christi sunt causa particularis respectu electorum. ibid. n. 362
Christus meruit gratiam & gloriam antiquis Patribus. ibid. n. 364
Christus meruit omnibus, qui primam gratiam accipiunt, collationem illius. ibid.
Christus ut totalis causa meruit nobis apertionem januæ paradisi. ibid. n. 365
Probatur exemplo, meritum Christi ab æterno fuisse acceptum. p. 199. n. 366
An Scotos neget, meritum Christi fuisse rationem prædestinationis. ibid. n. 367. & seq.
Christus cæteris prius fuit prædestinatus. ibid. n. 368
An Christus meruerit nostram prædestinationem in intentione. ibid. n. 370. & seq.
Videtur simpliciter melius, prædestinationem sic esse factam. ibid. n. 372
Oppositum docet Smif, & probat ex Scripturis. ibid.
Scripturæ expenduntur. ibid. n. 374
Contra explicationem earum obijciunt Scotos. ibid. n. 375
Christus habuit alia merita præter orationem. p. 202. n. 391
Qualiter Christus applicaverit sua merita electis. ibid. n. 392
Quare Christus pro solis electis specialiter oraverit. ibid. n. 393
Quòd pro illis specialiter oraverit, probatur. ibid. n. 394
Probatur, Christum meruisse electis in particulari. p. 203. n. 398
An Christus meruerit Judæ suam reprobationem. ibid. n. 400 & seq.

INDEX RERVM

CONCLUSIO THEOLOGICA.

Conclusio Theologica quā talis non est de-
de. p.290.n.139

CONCUPISCENTIA.

Concupiscentia non est peccatum propriæ di-
ctum, etiam in non renatis. p.57.n.82
Quæ libere & perperam fiunt ex concupiscentia,
propriæ sunt peccata. ibid.n.85

CONCURSVS.

Concurfus Dei ad actum peccati est ex positiva
Dei voluntate p.234.n.184
Hic concurfus non est effectus reprobationis ne-
gativæ. ibid.
Dicitur concurfus non est à Deo volitus proxi-
mè ob finem supernaturalem. ibid.n.186
Remotè est intentus. ibid.n.187

CONTINGENTIA.

Quomodò fter contingentia rerum cum certitu-
dine scientiæ Dei. p.97.n.66

COOPERATIO.

Cooperatio voluntatis non est causa vel occasio
gratiæ p.168.n.169.& seqq.
An scientia futuræ cooperationis includatur in
prædestinatione. p.169.n.173.& seqq.

CORNELIVS.

Cornelius erat fidelis ante adventum Petri. p.159.
n.108
Quare Aug. vocet ipsum gentilem. ibid.
Qualiter per prædicationem Petri fuerit muta-
tus. ibid.n.109

CREATIVRA, CREATIO.

Omnis creatura rationalis est ordinata ad vitam
æternam. p.35.n.1.& seqq.
Creatio hominis non est beneficium ex meritis
Christi. p.136.n.132
Quā ratione creatio possit appellari gratia p.137.
n.135
Donum creationis non est strictè gratia. p.170.
n.181

D.

DAMNATIO. DAMNATVS.

IN Deo non datur intentio antecedens damna-
tionis. p.206.n.5
An titulo dominii Deus possit infligere damna-
tionem sine culpa. p.209.n.20.& seqq.
Gloria est finis propriè dictus, secus damnatio,
qualis nunc est. p.211.n.33
Peccatum veniale non punitur in damnatis pœ-
næ æternæ. p.214.n.53.& seqq.
Quare ex peccato originali remisso mancant
pœnalitates hujus vitæ potius, quàm damna-
tio. ibid.n.59
Aliquos damnandos esse propter peccata perso-
nalia, probatur ex script. p.217.n.74
Permissio peccati aliquo modo concurrat ad
damnationem. p.221.n.107
Potuit Deus propter solum originale omnes
damnare. p.227.n.142

DECRETVM.

Decretum Dei non immutat naturalem modum

in agendo. p.9.n.54.& seqq.
Decretum Dei non frustratur. ibid.n.56
Datur in Deo decretum intentivum & executi-
vum. p.178.n.215
An August. agnovit hanc distinctionem. ibid.
n.236.& seqq.
Objectiones solvuntur. n.239.& seqq.
Alia obiectio solvitur. p.179.n.247
Hæc doctrina non contrariatur Scoto. ibid.
n.244.& seqq.

DEPENDENTIA.

Ut unus actus in Deo distinguatur ratione ab
alio, non est necessaria dependentia. p.20.
n.135.& seqq.
Dependentia secundum rationem est sufficiens
ad distinctionem. ibid.n.136
Talis dependentia est inter electionem & re-
tentionem. p.211.n.177
Quid sit illa dependentia. ibid.
Non arguit imperfectionem in Deo. ibid.n.171

DEVS. DEITAS.

Semper Deus assequitur, quod intendit. p.241.
n.164
Deo auctore nemo sit deterior. p.28.n.191.
& seqq.
Deus dicitur in Scriptura præcipere peccatum.
p.30.n.206
Deus in homine operatur & bonam volunta-
tem, & actionem. p.59.n.101.& seqq.
Deus non deserit, nisi prius deseratur. p.71.n.183
Quare Deus jubeat aliqua, quæ non possunt.
ibid.n.185
Per quid Deus discernat unum hominem ab al-
tero. p.97.n.61
Deus utitur malis hominibus ad laudem bono-
rum. p.127.n.71
Non est in Deo acceptio personarum & quare.
p.156.n.86
Deus ab initio constituit hominem rectum. p.158.
n.96
Dedit quoque ei gratiam, quam reliquit in ejus
libero arbitrio. ibid.n.97.& seqq.
Deus non potest facere aliquid indecens. p.169.
n.176
Deum nihil unquam impedit à fine consequen-
do. p.181.n.58
Ex qua voluntate Deus det medio efficaciam.
p.189.n.308
Deitas est objectum formale quod fidei. p.264.
n.33
Deitas, ut à nobis concepta, est objectum nostræ
Theologiæ & fidei. p.263.n.40
Ex terminis non apparet Deum esse summæ ve-
ritatis. p.264.n.45
Dupliciter dicitur summæ verax. p.265.n.46
Deus per lumen fidei potest causare firmum as-
sensum absque revelatione. ibid.n.49
Deus absolutè potentia nequit fallere. p.268.
n.58
Divina veracitas, & revelatio potest credi fide
divinā. p.271.n.71
Non est evidens Deum identificare sibi Trinita-
tem, & unitatem. p.283.n.111
Deus nequidem per angelam potest mentiri.
p.284.n.118
Deus non continetur in actu fidei, aut revelatio-
ne. p.285.n.122
Summa Dei veracitas constat ex scripturis.
p.303.n.1
Non potest de sua ordinaria potentia mentiri.
ibid.n.2
An possit de absoluta. ibid.n.3
Eum

INDEX RERV.

Etiam de absoluta potentia fallere nequit. p. 304. n. 7

Deus potest alterius permittere mendacium. p. 305. n. 10

Deus non efficit Deus, si per se, vel alium falsum diceret. p. 306. n. 13

Deus efficit imperfectus, si posset mentiri. ibid. n. 14

Deus non potest causare errorem mentiendo. p. 307. n. 15

Deus potest id facere licitum, quod versatur circa objectum malum. p. 315. n. 43

Deus potest cum alio concurrere ad mendacium, non autem mentiri per alium ad hoc directè impellendo. p. 316. n. 49

Non implicat, Deum esse autorem alieni mendacii. ibid. n. 50

Certum est Deum dispensare posse in homicidio, estò inde turbetur societas humana. ibid. n. 51

Deus non errat producendo in alio errorem. p. 329. n. 95

Deus non falleret producendo habitum erroris. p. 330. n. 99

Deus se solo potest ponere habitum vitiosum in voluntate. p. 331. n. 101

Deus non debet impedire peccata hominum. ibid. n. 102

Deus potest producere imperfectionem moralem in actu primo. p. 332. n. 103

Insulso erroris non est locutio Dei. ibid. n. 104

Deus per se aut alium suo nomine nequit falsum significare. p. 333. n. 106

Deus ad peccata tantum concurrat concursu generali. p. 334. n. 110

Deus ad summum discurrit virtualiter. p. 346. n. 17

Deus seipsum cognoscit in se, & ex creaturis probabiliter de factò. p. 347. n. 23

Deus tenetur assilire Pontifici, ne falsum dogma proponat. p. 389. n. 99

DISTINCTIO.

Possunt in nobis aliqua esse distincta ratione, quæ etiam talia sunt in Deo. p. 20. n. 131.

Distinctio inter voluntatem præmii, & supplicii. & seqq. p. 193. n. 327

DIVA VIRGO.

An sit fidei, D. Virginem nunquam peccasse venialiter. p. 61. n. 115

Semis affirmat ex aliquo Concilio Claramontano. ibid. n. 116

Aliter probatur. ibid. n. 117

Suffragatur communis traditio Ecclesiæ, cujus testes sunt omnes Patres, & DD. Scholastici, præter Gregorium. p. 62. n. 119

Fundamentum Grego. rejicitur. ibid. n. 120

D. August. excipit D. Virginem à generalibus sententiis de peccato. ibid. n. 121

Exponitur autoritas S. Chrysost. ibid. n. 122

An D. Virgo potuerit uti oratione Dominicæ. ibid. n. 124

An præter D. Virginem alii plures Sancti vitaverint omnia venialia. ibid. n. 125

Sententia asserens non est erronea in fide. p. 63. n. 126

An sit temeraria. ibid. n. 129

Obijciuntur Scripturæ & exponuntur. p. 64. n. 134. & seqq.

DOMINIVM.

An titulo domini Deus possit infligere damnationem sine culpa. p. 209. n. 20. & seqq.

Titulus domini non excusat, nisi ab injustitia. ibid. n. 23

Deus potest annihilare hominem titulo domini. ibid. n. 24

An etiam leviter torquere. ibid. n. 25

Titulus domini non videtur excusare à crudelitatem. p. 210. n. 26

DONVM.

In quo distinguatur donum à dato. pag. 201. n. 383

Donum perseverantiæ non imponit necessitatem antecedentem, sed dumtaxat consequentem. p. 246. n. 248

E.

ECCLÉSIA.

Ecclesiæ autoritas non est motivum fidei. p. 270. n. 68

Duplex est in ea autoritas: humana, & divina, quid sit utraque. p. 271. n. 68. & seqq.

Ecclesiæ autoritas est motivum creditatis. p. 271. n. 72

Ecclesia est optima magistra proponens credenda. p. 272. n. 73

Ecclesia est testimonium animatum applicans scripturam vel inanimatum. ibid. n. 75. remota tantum perhibet testimonium Scripturæ & contra. ibid. n. 76

Si ecclesia de se ipsa testimonium ferret, credere oporteret. p. 273. n. 77

Ecclesiæ definitio tantum nititur discursui præsuppositivè. p. 293. n. 148

Non repugnant lumen gloriæ, visio beata, & habitus fidei: Scotus. p. 354. n. 45

Ecclesia manifesta est. 376. n. 52

Episcopi apud nos profitentur veram fidem. p. 382. n. 74

Successio Episcoporum Romanorum nunquam perit. ibid. n. 75

Ecclesia Romana sancta est multipliciter. p. 383. n. 77.

In sola Romana invenitur sanctitas doctrinæ. p. 384. n. 79

Ecclesiæ sectariorum impiæ, non sanctæ. ibid. n. 81

Ecclesiæ notæ, vide, *Note Ecclesiæ*.

EFFECTUS.

An Deus faciat, ut effectus fiat contingenter. p. 8. n. 48

Supposita providentiâ adhuc potest effectus non provenire. ibid. n. 50

Quomodo effectus à Deo volitus sit inevitabilis, & quomodo evitabilis. p. 10. n. 63

Quis sit effectus casualis vel fortuitus. p. 12. n. 80

ELECTI, ELECTIO.

Aug. prædestinationem vocat electionem, quæ est actus voluntatis. p. 3. n. 11

Varie acceptiones electionis. p. 18. n. 122

An semper intentio comitetur electionem. p. 22. n. 150. & seqq.

Soli nunc electi fuissent nati in statu innocentie. p. 103. n. 113

S. Aug. docet, numerum electorum esse certum. p. 107. n. 136

Probatio ex Script. & ratione. ibid. & n. seqq.

An hæc certitudo proveniat ex prædestinatione, seu prædefinitione. ibid. n. 140

An hæc certitudo necessitet electos. ibid. n. 139

In quo consistat hæc certitudo. n. 140

Nullus dicitur eligi ad vitam naturæ. p. 108. n. 146

Impugnatur immutabilitas numeri electorum. p. 111. n. 163

INDEX RERV.M.

Solus Deus novit numerum electorum. p.113.
n.178
Magnus est numerus electorum. ibid.n.179
Nominē vniuersi non intelligitur natura electo-
rum. p.140.n.157
Quomodo natura electorum cadat sub ordine
prædestinationis. ibid.n.158
Solis electis competit vocatio secundum propo-
situm p.183.n.265
Quâ ratione sit in nostra potestate eligi à Deo.
p.194.n.233

E N S.

Omne ens creatum est aliquo modo effectus
providentiæ. p.17.n.116
Explicatur exemplis humanis. p.18.num.117.
& seq.
Applicantur exempla ad propositum. ibid.n.119.

EPISCOPVS.

Episcopi apud nos profitentur veram fidem.
p.382.n.74
Episcoporum Romanorum successio nunquam
perit. ibid.n.75.

EVIDENTIA.

Alia cognitionis, alia objecti. p.279.n.99
Non fuit necessaria iis, qui revelationes habue-
runt; sed sufficit revelatio obscura, quamvis
obscuritas non sit necessaria. ibid. num. 100.
& seqq.
Evidentia extrinseca non repugnat fidei. p.283.
n.113
Evidentia, & inevidentia in eodem actu repu-
gnant. p.313.n.43
In quo consistat evidentia intellectualis p.387.
n.91.
Evidentia credibilitatis non debet esse abso-
luta. p.388.n.94.

EXCÆCARE.

An excæcatio sit effectus reprobationis. p.222.
n.112.
Quid sit Deum excæcare. ibid.n.113 & seqq.

EXECVTIO.

Quid sit executio & intentio in Deo. p.32.
n.220
Probatur, non dari in Deo executionem internam
distinctam ab efficaci intentione. ibid.n.221
Smiling docet, executionem internam necessa-
riam. ibid.n.222
An veteres Scholastici posuerint illum duplicem
actum. Affirmat Smiling & probat. num.223.
& seqq.
Responsio Adversariorum.
Probatio illius duplicis actus ex ratione à po-
steriori. p.33.n.226
Probatio à priori ex diversitate objectorum.
ibid.n.227. & seqq.
Executio versatur circa modum, quo res debeat
fieri. ibid.n.229
Vterque ille actus est æternus. ibid.
Ab executione interna applicatur voluntas di-
vina ad effectum ad extra. ibid.n.230
An executio interna distinguatur ab electione.
ibid.n.232

F.

FALLI.

Quid sit falli. p.10.n.61
An Deus possit falli. p.10.n.62
Probatur, providentiam divinam non falli. p.23.
n.154

F A T V M.

Fato non cogitur Deus huic parvulo sabrenire,
& alteri non. p.166.n.149
Eadem est ratio de adultis. ibid.
Prædestinatio non inducit fatum. ibid.n.152

FIDES. FIDELIS.

Fidei actus, vide *actus fidei*.
Fidei assensus, vide *assensus fidei*.
Fides sumitur pro assensu intellectus, vel fidelita-
te voluntatis. p.253.n.1
Pro hac eam sumit Apost. Rom. 3.v.3. ibid.
Cicero etiam sumit fidem pro assensu intelle-
ctus. ibid.n.2
Pro fiducia non ita sumitur in Scriptura.
ibid.n.3
Definitio fidei propria. p.254.n.5
Alia humana, alia divina, alia acquisita, alia in-
fusa. ibid.
Fides infusa est prima virtus Theologica.
ibid.n.6
Definitio fidei divinæ. p.255.n.7
Explicatur definitio Apostoli. ibid.n.8
Res sperandæ sunt verum objectum fidei &
finis. ibid.n.10
Fides potest esse sine spe. p.256.n.11
Objectum, & subiectum sunt synonyma. ibid.
n.13
Deus est objectum materiale primum fidei, nō
tamen adæquatum. p.257.n.17. & seqq.
Objectum adæquatum directe est omne à Deo
revelatum. p.258.n.10
Omnia æquè firmiter creduntur. p.259.n.24
Negans quancumque veritatem fidei est hære-
ticus, & perdit totam fidem. ibid.n.35
Omnia objecta fidei æquè immediate creduntur.
p.261.n.31
Fides in Christum est præcipuum medium fa-
lutis. p.262.n.34
Fides non innititur evidenti cognitioni Dei.
p.264.n.43
An resolutio fidei inferat processum in infini-
tum. p.266.n.72
Fides humana de revelatione disponit ad fidem
divinam. p.269.n.62
Non spectat ad fidem Catholicam, quod hic vel
ille sit in gratia. p.276.n.89
Fides est certior omni consequentiâ. p.288.n.131
Fides cognoscit connexionem revelationis, &
veracitatis Dei cum re revelata. p.289.n.135
Fides potest inniti discursui præsuppositivæ, non
formaliter. p.290.n.137
Non omne id est de fide, quod sequitur exte-
riore. p.296.n.166
Estò utraque præmissa sit de fide, conclusio tamen
non est fidei. p.297.n.161
Particularis sine discursu censetur revelata in
universali. ibid.n.163
Fides est lumen subobscurum, & scientia lū-
ida. p.342.n.4
Fides innititur locutioni Dei. p.343.n.8
An de ratione objecti fidei sit, casu non vultum.
p.348.n.26. & seqq.
Non repugnant lumen gloriæ, visio beata, & ha-
bitus fidei. p.354.n.45
Fide infusa credimus ob auctoritatem Scripturæ.
p.356.n.54
Recta fides ex notis agnoscitur. p.357.n.55
Fides ecclesiæ est Catholica. p.380.n.68
Puncta fidei sunt evidentia. p.391.n.104
Etiam evidentia morali in rigore intellectu
quidquid opponat Lugo. ibid.n.109
Fides permanens, & habitualis in Baptismo in-
funditur. p.393.n.6
In quavis justificatione idem fit. ibid.

INDEX RERV M.

Fides infusa est supernaturalis in substantia. p. 396. n. 19
 Fides Angeli est ejusdem speciei cum fide hominis. p. 400. n. 33
 Fides infusa specie distinguitur ab inquisita. p. 401. n. 34
 Fides præcedit praxim ut ostensiva. & regulativa. p. 406. n. 53
 Subjectum proximum fidei est intellectus. p. 407. n. 58
 Fidei habitus per creationem propriè dictam intellectui infunditur. p. 408. n. 59
 Fides habitualis non existit per se. ibid. n. 62
 Fides non dependet essentialiter ab intellectu. p. 409. n. 64
 A sola Dei voluntate pendet infusio fidei. ibid. n. 65
 Nulla auctoritas dicit, fidem infundi ante charitatem. p. 410. n. 67
 Ne quidem adultis dum baptizantur. n. 68. ibid.
 Fides sine gratia potest conservari in peccatore fidei. p. 411. n. 70
 Fideles peccatores sunt Christiani per habitum fidei. p. 412. n. 77
 Peccator elicit actus fidei cum concursu speciali supplente defectum habitus. p. 413. n. 79
 Fides actualis disponit ad habituale, quâ natura prior est. p. 414. n. 83
 Fides cum charitate infusa, potest sine hac conservari. p. 415. n. 87
 Vera fides non salvat sine operibus. p. 416. n. 89
 Fides peccatoris libera: demonis coacta, & naturalis. ibid.
 Permanentia fidei sine charitate non convincitur ex ratione. ibid. n. 91
 Fides disponit ad charitatem, quæ operatur. p. 417. n. 94
 Fides non potest per actus fidei in peccatore augeri. p. 418. n. 96
 Fides quoad physicum esse à charitate non dependet. p. 421. n. 108
 Fides sine charitate assimilatur lampadi sine oleo. ibid. n. 109
 Fides charitatis accessu fit virtus viva. p. 422. n. 110
 Fides informis æquè est perfecta essentialiter ac formata. ibid. n. 111
 Fides in uno est intensior, quàm in alio. p. 423. n. 114
 Fides non remittitur, sicut nec spes, nec charitas. p. 424. n. 117
 Fides & spes in peccatore aliquandò est debilior, sed non remissior. ibid. n. 118
 Fides ad amorem Dei saltem remotè ordinatur. ibid. n. 119
 Fides informis non est viva virtus. p. 432. n. 143
 Non committitur circulus in resolutione fidei. p. 272. n. 79
 Ratio naturalis non est motivum fidei. p. 273. n. 79
 Cur unus fidelium perseveret in finem, & alter non. p. 112. n. 173 & seq.
 Verè fideles aliquandò deficiunt à fide. ibid. n. 175
 Fideles sunt incerti de sua salute. p. 113. n. 176
 Ex fidelibus pauci rectè vivunt. & in gratia decedunt. p. 114. n. 185 & seq.
 An minor pars fidelium salvetur. p. 115. n. 198
 Probabile est inter solos fideles adultos esse plures reprobos. p. 116. n. 199
 Nilominus est valde dubium. ibid. n. 200
 Maxima pars verè fidelium videtur prædestinata esse. ibid. n. 202 & seq.
 Quomodò intelligendi SS. Patres, qui oppositum videntur dicere. ibid. n. 204
 Quare Apostolus distinguit fidem ab operibus. p. 171. n. 187
 Quâ ratione homo se disponat ex naturalibus ad fidem. p. 172. n. 197

Fidem esse aliquod meritum probatur ex Aug. p. 175. n. 212
 Alia auctoritas ejusdem. ibid. n. 214
 August. agnoscit formale meritum in initio fidei, sed negat istud esse ex nobis. ibid. n. 218
 Probatur ex Deo esse ex Script. ibid. & n. seq.
 An Aug. retractaverit sententiam de merito fidei. p. 176. n. 220
 Fides est tantum meritum remotum. ibid. n. 221
 Fides meretur auxilium ad actum spei. ibid. n. 222
 An hoc intelligatur de auxilio efficaci. ibid. & n. seq.
 Cur uni adulto donetur fides & alteri non. p. 182. n. 261
 Unica radix est prædestinatio. ibid. n. 262

FINIS.

Assuetio finis est effectus providentiæ. p. 17. n. 109
 Finis cui ordinatur ad finem cuius. ibid. n. 110 & seq.
 An finis cui sit effectus providentiæ. ibid. n. 112
 Aliter movet finis in nobis, aliter intentio finis. p. 21. n. 143
 Hæc diversitas etiam in Deo locum habet. ibid. n. 144
 An bonus finis, propter quem Deus permittit mala, sit de prima intentione Dei, p. 29. n. 194 & seq.
 In eodem signo Deus intendit finem & determinavit media. p. 179. n. 246
 Potest aliquis alteri efficaciter velle finem, etiam cum non immediate causet. p. 183. n. 270
 Prius efficaciter intenditur finis, quàm eligantur media. ibid. n. 271
 Absoluta electio omnium mediorum præsupponit perfectam & absolutam intentionem finis. ibid.
 Deus habuit talem intentionem respectu salutis electorum. p. 184. n. 272
 Quomodò intelligendum, quod ait Scotus: Ordinatus volens, prius vult, quod est fini propinquius. ibid. n. 278
 Velle finem non est Deo causa volendi media. p. 185. n. 280

FORMA.

Ordinatus volens non prius vult formam esse, quàm subjectum. p. 184. n. 278

FORTUNA.

Scotus docet dari fortunam. p. 13. n. 82
 Fortuna non est causa aliqua per se. ibid.
 Non est Dea aliqua. ibid.
 Quid de fortuna sentiat D. Aug. ibid. n. 83
 Fortuna non est causa totalis. ibid. n. 84 & seq.

FRUSTRARI.

An prædestinatio Dei possit frustrari. p. 94. n. 52 & seq.
 Discrimen inter frustrare & resistere. ibid. n. 54

G.

GLORIA.

Nulla est essentialis connexio inter peccatum & gloriam. p. 102. n. 107
 Omnes homines & Angeli sunt simul electi ad gloriam. p. 103. n. 108
 Deus ante prævisum peccatum Adæ voluit gloriam animæ Christi. p. 105. n. 121
 Quid intellexerit Apost. Rom. 8. per ly, Glorificavit. p. 119. n. 17
 Non intellexit celebritatem famæ. ibid. n. 18 In.

INDEX RERV M.

Intelligi debet de futura gloria aeterna. *ibid.* n. 19 & seqq.
 Apostolus distinguit inter iustitiam huius vitae, & gloriam. *p. 120. n. 22*
 Loquitur de efficaci preparatione gloriae. *ib.* n. 23
 Solvuntur objectiones. *ibid.* n. 24 & seqq.
 Paulus presumebat, omnes, ad quos scribebat, esse electos ad gloriam. *p. 120. n. 27*
 Alia expositio Apostoli. *ibid.* n. 28
 Gloria est effectus praedestinationis, est sit finis. *p. 120. n. 29*
 Quia ratione secundum Felicem non sit effectus. *p. 121*
 Deus primo decrevit dare gloriam, dein gratiam. *p. 137. n. 137*
 Deus prius vult Petrum esse, quam velit illi gloriam. *p. 138. n. 146*
 An Deus eodem actu velit naturam & gloriam. *p. 139. n. 150 & seqq.*
 Duplici titulo datur gloria adulto. *p. 178. n. 232*
 Potuit Deus decernere gloriam post praevisa merita. *p. 184. n. 273*
 Gloria aliorum electorum ordinatur ad gloriam Christi; secus gloria unius electi ad gloriam alterius. *p. 184. n. 277*
 An Deus prius voluerit gloriam, quam perseverantiam. *p. 185. n. 285*
 Cur non etiam prius gloriam, quam merita. *ibid.* n. 286
 Quia ratione intentio gloriae ante merita sit efficax. *p. 186. n. 287*
 Deus in primo signo certum gloriae gradum voluit electis. *ibid.* n. 289
 An haec doctrina sit Scoti. *ibid.* n. 290 & seqq.
 Gloria determinata non minus est gratiosa, quam gloria indeterminata. *ibid.* n. 289
 Neque dicta intentio gloriae est confusa. *p. 187. n. 296*
 Decretum dandi gloriam ante merita non est imperfectum. *p. 190. n. 314*
 Hoc decretum non fuit tota providentia supernaturalis. *ibid.* n. 315
 Potuit Deus aliquos eligere ad gloriam ante merita, alios post, sine inconvenienti. *p. 191. n. 316*
 Non esset idcirco personarum acceptor. *ibid.*
 Electio ante merita non facit viam salutis faciliorem; neque officit correptioni ac zelo animarum, nec dat maiorem ansam desperandi. *ibid.* n. 317 & seqq.
 Probatur electio ad gloriam ante merita ex Conciilii Valent. *p. 194. n. 338*
 Oppositum docet Joan. Poncius. Ejus responsio ad Script. & Patres. *p. 195. n. 339 & seqq.*

GRATIA.

Aliquando vincit gratia, aliquando concupiscentia. *p. 38. n. 12 & seqq.*
 Aliquando gratiam repellit & resistit, & quidem totaliter. *ibid.* n. 14
 Gratia congrua, & incongrua. *ibid.* n. 15
 Est gratia voluntatis & interior, quae saepe ex toto repellitur. *ibid.* n. 16
 Congrua nunquam caret effectu. *p. 39. n. 17*
 Effectus ponitur liberè, tamen indeclinabiliter, & insuperabiliter. *ibid.*
 Observatio legis naturae non est infidelibus merita gratiae. *ibid.* n. 22
 Omnes habent gratiam perseverandi in fide, & iustitia. *p. 41. n. 24*
 Deus deserit per subtractionem gratiae actualis, sed dum primo ab homine deseritur. *ibid.*
 Causa desertionis culpa est hominis. *ibid.* n. 26
 S. Aug. gratiam iustorum tribuit iustitiae, & fidelitati. *ibid.* n. 27
 Iustus ultra litteram legis eget spiritu gratiae. S. Aug. *p. 42. n. 28*

Culpa iusti est si non perseveret. *ibid.* n. 29
 Inter media salutis est gratia interior. *p. 36. n. 4*
 Alia intellectus, alia voluntatis. *ibid.*
 Utraque dicit motus celitus immixtos. *ibid.* n. 7
 Gratia praeveniens alia sufficiens alia efficax. *ibid.*
 Varii sunt gradus gratiae, & desertionis. *ibid.* n. 7
 Omnibus hominibus sunt parata media remota sufficiens. *p. 37. n. 8*
 Quinam gratiae impedimentum praestent. *p. 40 n. 120*
 Quomodo intelligendum; Facienti, quod in se est, Deus non denegat gratiam. *ibid.*
 An facienti per vires naturales. *ibid.* n. 1
 Aptius dicitur: facienti cum auxilio gratiae. *ibid.*
 Etiam in infidelibus locum habet dictum auxilium. *ibid.*
 Interiori gratiae aliquando resistitur. *p. 52. n. 69*
 Non ideo tamen Dei vocatio est delusoria. *ibid.* & n. 69
 Quid sit resistere gratiae. *ibid.*
 Per hanc resistantiam non frustratur intentio Dei. *ibid.* n. 69
 Declaratur haec resistantia. *ibid.* & n. 69
 Non omnes habent gratiam proximè sufficientem. *p. 53. n. 69 & seqq.*
 An qui habet gratiam proximè sufficientem non debeat amplius orare. *ibid.* n. 71
 Gratia Dei semper est bona. *p. 54. n. 73*
 Datur gratia sufficiens distincta ab efficaci. *ibid.*
 Quid sit gratia proximè sufficiens, & quid remota sufficiens. *ibid.*
 Non omnibus datur gratia proximè sufficiens. Patet in infidelibus & parvulis. *ibid.* & seqq.
 Non omnes habent gratiam remotè sufficientem pro omni tempore. *p. 54. n. 77*
 Aliud est dare gratiam, & aliud paratum esse dare. *ibid.*
 Quod non omni memento detur, probatur experientia in homine infideli. *ibid.* n. 76
 Item in homine fideli & iusto. *ibid.*
 Protectio Dei, prohibitio tentationis &c. sunt auxilia gratiae externa. *ibid.*
 Locus in quo meminit Aug. gratiae internae & externae. *p. 55. n. 78*
 Multis negatur gratia efficax, etiam pro semper. *ibid.*
 Plurima loca, in quibus Aug. agit de hac gratia. *ibid.*
 Alia loca in quibus loquitur de gratia sufficiente. *n. 79*
 Qualiter intelligendum, quod ait Trid. sess. 6. c. 11. Deus sua gratia &c. *p. 59. n. 99*
 Aug. idem docuit quod Trid. *ibid.* n. 100
 Deus non subtrahit in hac vita omnem omnino gratiam. *ibid.* n. 101
 Liberum arbitrium cum gratia est sufficiens, est actu non velut aut faciat. *ibid.* n. 103
 Illud dictum Trid. Deus sua gratia &c. intelligendum est de gratia actuali. *p. 61. n. 111*
 Aliquod auxilium gratiae solum mediata praestatio est. *p. 66. n. 140 & seqq.*
 Prima differentia inter gratiam primi hominis, & hominis lapsi. *p. 63. n. 169*
 Gratia primi hominis non fuit efficax, sicut gratia hominis lapsi. *ibid.* n. 170
 Gratia Adae non fuit ex morte Christi, sicut gratia hominis lapsi. *ibid.* n. 171
 Gratia primi hominis fuit laetior, hominis lapsi est potentior. *ibid.* n. 172
 An ex his differentis sequatur, quod homo lapsus non habeat gratiam sufficientem. *p. 70. n. 173*
 Quibus neget Deus gratiam sufficientem. *ibid.* n. 174
 Sententia Aliquorum non dari gratiam merè sufficientem proximè. *ibid.* n. 179
 Probant ex Aug. *p. 71. n. 180*
 Sensus verborum S. Aug. *ibid.* n. 181

INDEX RERV.

- Nunquam est gratia efficax sine actu. *ibid.* n. 182
 Probat gratia sufficiens ex S. Aug. p. 71. n. 183
 Responso adversarij rejicitur *ibid.* n. 184 & seq.
 Quibus iustis negetur gratia necessaria secundum
 Adversarios. p. 72. n. 187
 Quâ ratione gratia sit necessaria ad peccandum.
 p. 73. n. 199
 Gratia merè sufficiens non est monstru. p. 74. n. 203
 Opponuntur aliqua loca S. Aug. *ibid.* n. 204 & seq.
 Istud Joan. 6. *Omni qui audit &c.* Aug. intelligit
 de gratia efficaci. *ibid.* n. 207
 Alia plura loca, in quibus idem Sanctus loquitur
 de hac gratia. *ibid.*
 Proprium munus gratiæ efficaci. p. 75. n. 209
 Deus dat gratiâ sufficientem & efficacem. *ibid.* n. 211
 An ex gratia sufficienti sequatur, hominem seip-
 sum discernere. *ibid.* n. 212
 Expenduntur quædam verba S. Aug. quæ id vi-
 dentur affirmare. *ibid.* n. 214
 Solvuntur objectiones. p. 76. n. 215 & seq.
 Gratia est necessaria ad omne opus salutare. p.
 87. n. 12
 Quomodo accipiendum ly, *gratia*, in his verbis
Prædestinatio est gratiæ preparatio. p. 88. n. 14 & seq.
 Vita æterna est gratia. *ibid.* n. 16
 Pro quo beneficio accipitur *ibi* gratia. *ibid.* n. 17
 Quâ ratione gratia efficax sit in nostra potesta-
 te. p. 95. n. 57
 Probat efficacitas gratiæ. p. 97. n. 67
 Quod gratia aliqua sit efficax non habet à con-
 sentia voluntatis. A quo habeat. *ibid.* n. 70
 Aliud est, gratiam esse efficientem, & aliud esse
 efficacem. *ibid.* n. 71
 Gratia non datur ut principium totale. *ibid.*
 Gratia non pendet à libero arbitrio. p. 98. n. 72
 Actio communis gratiæ & voluntatis pendet à
 voluntate. *ibid.*
 Gratia ex seipsa est efficax. *ibid.* n. 73 & seq.
 Quæ gratia dividatur in sufficientem & effica-
 cem. *ibid.* n. 75
 An si gratia non esset ex se efficax, homo seip-
 sum discerneret. *ibid.* n. 76 & seq.
 Voluntas accipit vim supernaturaliter agendi ab
 auxilio gratiæ. *ibid.* n. 79 & seq.
 Gratia efficax habet certitudinem in actu primo.
 p. 99. n. 81
 Probat, efficaciam non esse à nobis. *ibid.* n. 82
 & seq.
 An voluntas possit resistere gratiæ efficaci. *ibid.*
 n. 84
 Gratia efficax non tollit libertatem. *ibid.* n. 85
 Gratia efficax est secreta. *ibid.* n. 86
 Arguitur, gratiam non esse ex se efficacem. *ibid.*
 n. 87 & seq.
 An gratia efficax essentialiter distinguatur à suf-
 ficiente. p. 100. n. 88 & seq.
 S. Aug. totam efficaciam gratiæ ultimâ refun-
 dit in decretum prædestinationis. *ibid.* n. 92
 Aliqua auxilia gratiæ præsupponunt peccatum.
 Quæ sint illa. p. 102. n. 104
 Efficax gratia paucis datur, Deo sic volente. p.
 115. n. 191 & seq.
 Quid sit auxilium gratiæ efficax & inefficax. p.
 121. n. 32
 Gratia inefficax potest remotè disponere ad sa-
 lutem. p. 122. n. 37
 Gratia non tollit libertatē arbitrii. p. 132. n. 106
 Gratia & voluntas unâ indivisibili actione con-
 runt. p. 133. n. 109
 Contritio totaliter & tota est à gratia, itemque à
 voluntate. *ibid.* n. 111
 Potissima utilitas gratiæ interrupta per pecca-
 tum. p. 134. n. 115
 Dux alie utilitates. p. 135. n. 124 & seq.
 Gratia perditâ manet in acceptatione Dei. *ibid.*
 n. 122
 Gratia deperditâ cooperatur electis ad gloriam.
ibid. n. 127
 Hac gratia in reprobis non est effectus prædesti-
 nationis. *ibid.*
 Gratia creationis distinguitur à gratia prædesti-
 nationis. p. 136. n. 131
 Prima gratia actualis aliquandò appellatur gra-
 tia justificationis. p. 145. n. 26 & seq.
 Quis sensus hujus dicti Apostoli: *Si gratia, jam non ex
 operibus.* *ibid.* n. 28
 Quid sit simpliciter ex operibus. *ibid.*
 Quid sit ex operibus secundum quid. *ibid.* n. 29
 Quomodo intelligendū Trid. sess. 6. c. 8. ubi ne-
 gat meritum gratiæ justificationis. p. 146. n. 30
 Loquitur de formali justificatione. *ibid.* n. 31
 Distinguit inter dispositionem & gratiam forma-
 liter justificantem s. 6. can. 4. *ibid.* n. 32
 Nemo disponitur ad totam seriem auxiliorum
 gratiæ. *ibid.* n. 34
 Justificationis gratia distinguitur à vocatione.
ibid. n. 35
 Remissio culpæ propria est gratiæ formaliter ju-
 stificant. *ibid.*
 Gratia justificationis aliquandò accipitur pro to-
 ta serie auxiliorum. *ibid.* n. 62
 Apostolus nusquam distinguit justificationem à
 gratia justificationis. *ibid.* n. 37
 Quandò Trid. impugnat Pelagium, negat omne
 naturale meritum gratiæ. p. 147. n. 38
 Testimonium D. Aug. pro necessitate gratiæ. *ibid.*
 n. 40
 Gratia non auferit libertatem arbitrii. p. 151. n. 58
 Probat libertas ex Script. *ibid.* n. 60
 Declaratur necessitas gratiæ. *ibid.*
 Sine gratia Dei homo nihil boni salutaris potest
 facere. p. 153. n. 68
 An observantia legis naturæ sit dispositio ad pri-
 mam gratiam. p. 156. n. 87
 Scriptura monet petere uberiorem gratiam, aut
 gratiam habitualement. *ibid.* n. 89
 De hac gratia potest intelligi parabola Christi
 Matth. 25. *ibid.*
 Quidni etiam de illa. p. 157. n. 90
 Gratiam actualem distribuit Deus secundum
 propriam cujusque virtutum. *ibid.*
 Naturalis dispositio non est meritum vel condi-
 tio gratiæ. *ibid.* n. 91
 Pejoris dispositis secundum naturalia aliquandò
 dantur majora auxilia gratiæ. *ibid.* n. 92
 Homo lapsus indiget adiutorio gratiæ. p. 158. n. 99
 Non habet de suo nisi mendacium & peccatum.
ibid. n. 100
 Gratia omnino prima non est in hominis pote-
 state. *ibid.* n. 103
 Gentiles de quibus Paul. Rom. 1. habuerunt pri-
 mam gratiam. *ibid.*
 Quare antiquiores Patres non ita diffusè egerint
 de gratia Dei. p. 162. n. 129
 Primæ gratiæ non datur meritum consequens
 aut concomitans. Cur S. Aug. non meminerit
 expressè istius meriti. p. 166. n. 154
 Scripturæ non distinguunt inter unum & aliud
 meritum. *ibid.* num. 155
 Gratia non datur ut præmium operis futuri. *ibid.*
 & n. seq.
 Datur gratia, ut eâ benè utamur. p. 167. n. 157
 Donum creationis non est strictè gratia. p. 170
 n. 181
 Neque lex & doctrina. *ibid.* n. 182
 Distinctio inter legem & gratiam. *ibid.*
 Deus dat suam gratiam etiam contemnent. *ibid.*
 n. 184
 Script. & Concil. negant omne prorsus initium
 gratiæ ex nobis. p. 171. n. 185
 Patres ante exortam hæresim Pelagianam pauca
 scripserunt de necessitate gratiæ. p. 193. n. 331
 Prima gratia datur gratis respectu nostri. p. 198.
 n. 362
 Carentia solius gratiæ efficacis non est poena æ-
 terna. p. 233. n. 176
 Aug. pluribus locis asserit gratiam relictam fore
 in arbitrio hominis lapsi. p. 237. n. 205
 Etiam

& k k

INDEX RERVM.

Etiā gratia sanitatis operata est ipsum velle ju-
xta Aug. p. 239. n. 209 & seq.
Quod sit discrimen inter gratiam sanitatis, &
gratiam medicinalem. p. 244. n. 237
ibid.
Hæc est celestis aliqua delectatio.
Est necessaria ad omne bonum salutare. ib. n. 238
Quare Angelus & homo innocens non indiguerint ea.
ibid. n. 239
Natura vitata indiget gratiā medicinali ad singulos actus veræ pietatis. ibid. n. 240 & seq.
Quæ sit radix discriminis inter gratiam sanitatis & medicinalem. p. 245. n. 245
Gratia alia excitans, alia adjuvans. p. 248. n. 263
Alia præveniens, alia subsequens. ibid. n. 264
Alia operans, alia cooperans. ibid.
Hæ divisiones ortum habuerunt ex hæresi Semi-
pelagianorum. ibid. n. 265
Adjuvium perseverantiæ, concessum in statu innocentia, fuit gratia adjuvans. ibid. n. 266
Duobus modis Deus operatur velle per gratiam. p. 250. n. 277
An gratia statim integri fuerit intellectus tantum, planè in certum est. p. 251. n. 284

G V B E R N A R E.

Quid sit, rem aliquam gubernare. p. 17. n. 108
An productio rerum & gubernatio sint idem. p. 17. n. 113 & seq.
Gubernatio est executio providentiæ. p. 34. n. 231

H.

H A B I T U S.

Habitudo non est adjuvium quo, sed tantum sine quo non. p. 251. n. 283
Habitudo non est relatio. p. 265. n. 51
Habitudo fidei (servit ad credendum fide supernaturali. p. 284. n. 114
Habitudo fidei non influit in præmissis discursus Theologici. p. 291. n. 141
Differt habitus Theologicus ab Habitu fidei. p. 298. n. 165
An habitus fidei concurrat ad assensum Theologicum. ibid. n. 166
Habitudo fidei infusus non producit actum falsum. p. 337. n. 119
Habitudo fidei ex natura sua elicere non potest nisi actus veros. ibid. n. 121
Quid habitus per se infusus. p. 392. n. 2
Habitudo fidei non dat facilitatem. p. 397. n. 19
Habitudo fidei est principium actuum in substantia supernaturalium. ibid. n. 21
Habitudo fidei nequit ratione naturali demonstrari. ibid. n. 22
Definitur habitus infusus fidei. p. 398. n. 23
Potest à Deo suppleri, ut est principium efficiens. ibid. n. 24
Habitudo fidei est numero diversus. p. 399. n. 27
Habitudo naturalis potest elicere actus diversæ speciei. ibid. n. 30
Omnes habitus fidei pertinent ad intellectum. p. 400. n. 33
Habitudo fidei simpliciter est practicus. p. 402. n. 39
Habitudo supernaturales infunduntur, non acquiruntur per actus. p. 418. n. 97
Habitudo supernaturalis præsupponitur actui. ibid. n. 98
Habitudo supernaturalis datur ad simpliciter posse. p. 419. n. 101
Habitudo charitatis non est destructivus fidei. p. 422. n. 112

H O M O.

Ante lapsum fuit provisum hominibus de mediis necessariis ad salutem. p. 35. n. 2
An similiter post lapsum. p. 36. n. 3
Quid distet inter malos homines, & demones. ibid.

Omnes hominibus sunt parata remedia remotæ sufficientia. p. 37. n. 8
An etiam auxilium proximè sufficiens. ibid.
Aliud est negari, aliud non dare tale auxilium. ibid. n. 9
Nulli homini post lapsum negatur auxilium sufficiens ad salutem Probatur ex Script. ibid. n. 10 & seq.
Probatio ex Patribus. ibid. & seq.
Quid senserit de hac re S. Tho. p. 39. n. 19
Quare homines nolint facere bonum. p. 59. n. 104
Quare homo non observet omnia, mandata, possit. p. 68. n. 165
Ignorantia & infirmitas retrahunt hominem à bono opere. n. 166
An poterit vel possit esse homo sine omni peccato in tota vita sua. p. 70. n. 178
Homo lapsus non potest credere in Deum, aut diligere eum sicut oportet sine adjuviorio Dei. p. 72. n. 194 & seq.
Homo sciens gravius peccat, quam nesciens. p. 73. n. 100
Ex quo proveniat, quod minor pars hominum salvetur. p. 114. n. 183
Homines electi per se multi sunt. ibid. n. 188
In comparatione autem pereuntium sunt pauci. ibid.
Unde fiat, quod tam multi pereant. ibid. n. 191
Duæ rationes, quare tam pauci salventur. p. 115. n. 195 & seq.
Homo est finis mundi sensibilis. p. 260. n. 15 & seq.
Homo lapsus indiget adjuviorio gratiæ. p. 158 n. 99
Non habet de suo, nisi mendacium & peccatum. ibid. n. 100
Homo non discernit seipsum p. 159. n. 106
Opera, per quæ discernitur, habet ex gratia. ibid.
Non obstat exemplum Cornelii. ibid. n. 107
Quæ ratione pendeat ab homine, quod non intellectus. p. 189. n. 309
Purum hominē posse alteri mereri primam gratiam, probatur ex orationibus Ecclesiæ, & fidelium. p. 204. n. 403
Videtur esse expressa sententia D. Aug. ibid. n. 404 & seq.
Purus homo non meretur alteri de condigno gratiam aut gloriam. p. 205. n. 409
Quare homo potius alteri, quam sibi ipsi possit mereri prædestinationem. ibid. n. 410
Homo potest esse simul dignus & indignus gloria, sed pro diverso tempore. p. 132. n. 173
Probatur à simili. ibid. n. 174
Homines post lapsum non discernuntur meritis naturalibus. p. 142. n. 218
Potuit Deus facere, ut nec homo, nec Angelus peccaret. p. 243. n. 217
An etiam relinquendo eandem libertatem, ibid. n. 218
Quare homo innocens non indiguerit gratiā medicinali. p. 244. n. 239
Quare primus homo non steterit. p. 26. n. 244
Homo lapsus indiget potentiori gratiā propter rebellionem appetitus. p. 25. n. 284

I.

I G N O R A N T I A.

Ignorantia non est propriè peccatum. p. 57. n. 83
Potest homo se ab ea liberare gratiā adjuvante. ibid. n. 84
Quæ liberè & perperam sunt ex ignorantia, propriè sunt peccata. ibid. n. 85
Ignorantia & infirmitas retrahunt hominem à bono opere. p. 68. n. 166
An & quare ignorantia excuset à peccato. p. 71. n. 201
Aligua ignorantia potest esse poena peccati, quæ tamen non sit peccatum. p. 74. n. 203

INDEX RERVM.

ILLVSTRATIO.

Voluntati innocenti sufficiebat ad bonum agendum illustratio mentis. p. 244. n. 242
An hoc bene probetur ex D. Aug. ibid.

I N.

Quid significet ly, In. p. 196. n. 347

INCARNATIO.

Incarnatio non fuit occasionaliter prævisa. p. 129. n. 189
Antiqui Patres, & B. Virgo non meruerunt Incarnationem quoad substantiam. p. 155. n. 78
Incarnatio Verbi non est effectus nostræ prædestinationis. p. 197. n. 355
An Christus meruerit Incarnationem. ibid. n. 354

INDURARE. INDURATIO.

An induratio sit effectus reprobationis. p. 222. n. 112
Quid sit, Deum indurare. ibid. n. 113 & seqq.
Duplex est induratio secundum Felicem. p. 228. n. 151

INFIDELIS. INFIDELITAS.

Observatio legis naturæ non est in infidelibus meritum gratiæ supernaturalis. p. 40. n. 19
Etiam in infidelibus locum habet: *Facienti quod in se est*. ibid.
Aug. adscribit infidelitatem aliquorum non prædestinationi eorum. p. 224. n. 127

INGENIUM.

Bonum ingenium potest esse effectus prædestinationis. p. 124. n. 49 & seqq.
An ingenium hic realiter distinguatur ab anima. ibid. n. 51
Bonum ingenium datur propter gratiam. ibid. n. 56 & seqq.

INTELLECTUS.

In Deo non requiritur imperium intellectus ad executionem. p. 3. n. 15
Utrum intellectus ordinet rem ad finem. p. 5. n. 25
Intellectus divinus nunquam cognoscit rem aliā quam est. p. 10. n. 62
An intellectus divinus sit virtualiter discursivus. p. 23. n. 252
Intellectus ad fidem & visionem simul est naturaliter impotens. p. 345. n. 14
Intellectus verum absens credit, non præsens. ib.
Intellectus Beati movetur à lumine fidei. p. 352. n. 40
Intellectus per diversos actus potest simul operari ex motivo libero, & necessario. p. 362. n. 74
Intellectus ordinariè necessatur ad iudiciū obiecto clarè apprehenso. p. 373. n. 42

INTENTIO.

Quid sit intentio prout distinguitur contra rem. p. 18. n. 120
Impulsiva qualitas ab Aliquibus vocatur intentio. ibid. n. 121
Quid sit intentio ut dividitur contra electionem. ib.
Intentio propriè sumitur pro sola intentione comparativa. p. 19. n. 123
Utrum divina providentia sit talis intentio. ibid. n. 124
Intentio in Deo est ratione distincta ab electione. ibid. n. 225
Intentio in nobis realiter distinguitur ab electione. ibid.
Intentio & electio non habent idem obiectum. ibid. n. 127 & seqq.
Intentio efficax est causa electionis. ibid. n. 129
Potest dari intentio efficax sine electione. ibid.
Non potest negari distinctio rationis inter intentionem & electionem. p. 20. n. 130
Intentio movet ad electionem. p. 21. n. 240 & seqq.
Intentio finis est morale motivum ad electionem mediorum. p. 22. n. 146 & seqq.
Obiectum intentionis est motivum electionis mediorum. ibid. n. 149
Quod intellige etiam de intentione perfecta. ibid. n. 150
Intentio finis in Deo est prior ratione electione mediorum. p. 23. n. 152
Secus secundum propriam causalitatem, aut etiam durationem. ibid. n. 153
Quid sit intentio & executio in Deo. p. 32. n. 220
Providentia utrumque istum actum comprehendit. p. 33. n. 230
An intentio & electio pugnent inter se. p. 179. n. 243 & seqq.
In quo distinguatur intentio efficax ab inefficaci. ibid. n. 245

JUDÆI.

Quare Judæi non potuerint credere. p. 57. n. 87
Item p. 77. n. 225
Judæi habuerunt gratiam sufficientem. p. 76. n. 222 & seqq.
Verè peccaverunt peccato infidelitatis. p. 77. n. 226

JUDICIUM.

Judicium est de particulari agibili. p. 213. n. 46
Judicium mentale est cognitio reflexa. p. 261. n. 30
Judicium falsum non magis debet ex ignorantia procedere, quàm verum. p. 329. n. 93
Judicium probabile nequit movere voluntatem ad credendum firmissimè. p. 368. n. 18

JUSTIFICATIO. JUSTIFICATIVS.

Quid sit justificatio. p. 44. n. 36
Homo justificatus potest peccare. p. 93. n. 39
Quæ sit dispositio ad justificationem. p. 146. n. 32
Datur meritum congruum justificationis. p. 174. n. 207

L.

L Azari resuscitatio erat miraculum verè divinum. p. 390. n. 102

LIBER.

Scriptura Sacra sæpius meminit libri vitæ. p. 108. n. 141
Quid sit hic liber. ibid. n. 142
Liber vitæ non est ipsa prædestinatio. ibid. n. 143
Scientiam malorum Scriptura non appellat librum mortis. ibid. n. 144
Quæ sit ratio. ibid. n. 145
Posset sic appellari. ibid. n. 145
In quo, secundum Aliquos, liber vitæ distinguitur à prædestinatione. ibid. n. 146 & seqq.
Quomodo aliquis possit deleri de libro vitæ. p. 109. n. 149
Dupliciter potest aliquis esse scriptus in libro vitæ. ibid.
Qui sine scripti in libro vitæ simpliciter. ibid. n. 150
Qui sint scripti solum secundum quid. ibid.
Exponitur quod ait Moyses Exod: 32: *Dele me de libro*. ibid. n. 151
Expositio ejus quod dicitur Psal: 68: *Deleantur de libro viventium*. p. 110. n. 155
Potest aliquis deleri de libro vitæ secundum opinionem hominum. ibid. n. 156. n. 160
Quid sit aliquem deleri de libro vitæ negativè. ibid. n. 158
Quaræ Scripturæ minentur hominibus hanc deletionem. ibid. n. 159

INDEX RERVVM.

LIBERARI. LIBERATIO.

Vocabulum liberationis potest accipi stricte & late. p.87.n.13
 Quomodo accipiatur in definitione prædeterminationis. ibid.n.15
 In Scriptura dicitur quis liberari à malo imminenti. ibid.
 Ly Liberari debet sumi late, ut descriptio prædeterminationis sit adæquata. ibid.

LIBERTAS.

An omnimoda libertas stet cum auxilio efficaci. p.27.n.184
 Infallibilitas providentiæ divinæ non aufert suavitatem libertatis. ibid.n.285
 Per obdurationem non tollitur libertas. p.58.n.97
 Libertas stat cum morali impossibilitate vitandi omnia venialia peccata. p.67.n.156
 Quæ necessitas auferat libertatem, & quæ non. p.72.n.192.& seq.
 Gratia efficax non tollit libertatem. p.93.n.41
 Opera bona electorum sunt libera à necessitate. ibid.n.46
 Quomodo stet libertas cum determinatione ab altero. p.100.n.93.& seq.
 An detur in Deo libertas suspensiva omnis actus. p.225.n.132
 Homo per gratiam recuperat nativam libertatem. p.243.n.236

LIBERVV ARBITRIVM.

Si homo careret libero arbitrio, non esset capax meriti vel demeriti. p.72.n.189
 Probatum liberum arbitrium. ibid.n.190.& seq.
 Quæ ratione liberum arbitrium veniat & non veniat ad Christum. p.74.n.205
 Quomodo se habeant præscientia & prædeterminatio respectu liberi arbitrii. p.194.n.237
 Liberum arbitrium non evacuetur per gratiam, sed statuitur. p.243.n.236
 Liberum arbitrium aliquando significat voluntatem instructam originali iustitiâ. p.247.n.259
 August. non distinguit liberum arbitrium contra omnem gratiam. p.250.n.281

LOCVTIO.

Locutio debet significare mentem loquentis. p.275.n.84

M.

MALVM.

Novit Deus uti malis. p.24.n.162
 An Deus velit mala esse vel fieri. p.25.n.170
 Aliqui affirmant, & probant primò ex omnipotentia Dei. ibid.n.171
 Responsio ad probationem. ibid.n.172
 Secundum argumentum dictæ sententiæ. ibid.n.173
 Ostenditur non concludere. p.27.n.174
 Quæ ratione bonum sit mala esse. ibid.n.175
 Quæ vocentur mala pœnæ. p.29.n.201
 Ea mala attingit providentiæ divina. ibid.n.202
 Probatum ex Script. & D. Aug. ibid.
 An Scriptura possit explicari de voluntate permissiva. p.30.n.204
 Probatum ex Damasc. Deum permissivè solum se habere ad mala pœnæ. ibid.n.207
 Explicatur mens Damasc. ibid.n.208 & seq.
 Malum culpæ non potest esse terminus prædeterminationis. p.86.n.6.
 Quando mala pœnæ seu naturæ sint effectus

prædeterminationis.
 Quæ hic censentur mala pœnæ. p.125.n.19
 ibid.

MANDATVM.

Quæ mandata Dei non sint gravia. p.66.n.147
 Deus non potest impossibilia mandare. ibid.
 Moralis impossibilitas vitandi omnia venialia non facit mandata Dei gravia. p.67.n.148 & seq.
 Quare homo non observe omnia mandata, si possit. p.68.n.149
 Aug. non damnat Catholicos, qui credunt possibilitatem esse mandata. p.73.n.156

MANICHÆI.

Manichæi teste August. dicebant, nil credendum, quod ratione naturali non ostenderetur. p.343.n.9

MENDACIVM.

Mendacium non est objectum revelationis creditum. p.259.n.27
 Mendacium repugnat summæ veritati Dei. p.304.n.4
 Etiam de absoluta potentia. ibid.
 Ne quidem materiale mendacii in Deo repertum potest sine turpitudine. p.305.n.8.
 Mentiendi voluntas repugnat Deo. ibid.
 Ad mendacium requiritur falsa oratio, & fallax intentio. p.308.n.19
 Mens Scoti inquiratur. n.10 ibid.
 Mendacium triplex ex Scoto. p.309.n.24
 Omne mendacium est veniale peccatum contra veritatem. p.310.n.11
 Perniciosum graviter occidit simpliciter animam. p.311.n.30
 S. Bonav. non docet, omne mendacium esse mortale. ibid.n.33
 Mendacium publicè perfectorum S. Bonav. docet mortale. p.312.n.33
 Mens Scoti in hoc puncto non est clara. ibid.n.35
 Communis sententia habet Deum in mendacio non posse dispensare. p.314.n.40
 Mendacium est malum ex objecto, un hominidum. ibid.n.43
 Non magis contra ordinem naturæ est mendacium, quàm homicidium. p.317.n.53
 Difficillimè probatur, legem mendacii esse indispensabilem. p.318.n.57
 An de factò aliquando fuerit dispensatum non constat. ibid. 58
 Estò Deus in mendacio possit dispensare, non tamen potest mentiri. p.319.n.59
 Quid restrictio purè mentalis. p.320.n.64
 Talis locutio est contra veritatem. ibid.n.63
 Nulla connexio adest in restrictione purè mentali. p.321.n.64
 Hæc si liceat facillè vitabitur omne mendacium, & perjurium. ibid. 66
 Deus in Scriptura, Auct. SS. non sunt cæ. ibid. 68
 Nec Jonas, nec Christus, nec interpretes S. Scripturæ ad eam recurrerunt. ibid. & seqq.
 Mens restringentis est significare falsum. p.323.n.75
 Restrictiones puros nunquàm propugnavit Aug. aut Alii SS. PP. ibid.n.76
 Requiritur ad licitam restrictionem iusta causa, prævideatur decipiendus proximus. p.324.n.78
 talis non est mendacium. ibid. 79
 Restrictio sine causa est peccatum. ibid. 80
 Secùs locutio ambigua, & restricta. p.325.n.81
 Interrogatus sæpè potest licitè restringere, aut amphibologicè loqui. p.327.n.87
 Licet

INDEX RERVM.

Licet restrictio, estò cam interrogans expressè ex-
pendat. ibid. n. 89
Deus sæpè in Scriptura obscurè & ambigè lo-
quitur. p. 328. n. 90

MERERI. MERITUM.

Ad merendum & demerendum in statu naturæ
lapiæ requiratur libertas à necessitate. p. 94.
n. 48
Bona temporalia cadunt sub meritum. pag. 124.
n. 53
Quare meritum Christi deleverit peccati reatum.
p. 129. n. 87
Merita per peccatum interrupta sunt effectus
prædestinationis. p. 133. n. 111. & seqq.
Gloria datur etiam secundum intensiorem illo-
rum meritum. ibid. n. 113. & seq.
Potissima utilitas meritum per peccatum in-
terruptum. p. 134. n. 115
Voluntas dandi merita, & ea reparandi est una
tantum. ibid. n. 118
An sit necessè, ut Deus permittat interruptionem
ex intentione reparationis. ibid. n. 120
Quæ sit causa per se reparationis. ibid. n. 121
An meritum debeat antecedere præmium. p. 155.
n. 76. & seq.
Meritum ordine naturæ debet præcedere præ-
mium. ibid. n. 80
Meritum non debet tempore præcedere præ-
mium. ibid. n. 82
Principium meriti non cadit sub meritum p. 166.
n. 157. & seqq.
An possit quis mereri de congruo gratiam per
opera subsequenter. p. 68. n. 163. & seq.
An possit quis mereri primum auxilium gratiæ
per opera non provenientia ex eo. ibidem
n. 165
De factò non datur meritum primæ gratiæ con-
comitans. ibid. n. 166
An de potentia absoluta Deus possit præmiari
merita naturalia. p. 169. n. 177. & seqq.
Christus meruit antiquis Patribus gratiam. p. 170.
n. 179. & seq.
Imperatio distinguitur à merito. p. 173. n. 201
Item. p. 174. n. 205
D. Aug. agnovit meritum congruum in Publi-
cano. p. 173. n. 204
Datur meritum congruum primæ gratiæ habi-
tuali. p. 174. n. 207
Probat ex ratione. ibid. n. 208
Probatio ex SS. Patribus. ibid. n. 210. & seq.
Non sola contritio est tale meritum. p. 175. n. 212
Fidem esse aliquod meritum probatur ex Aug.
ibid.
Gratiam Dei non præcedit meritum humanum.
ibid. n. 213
Alia auctoritas D. August. pro merito fidei. ibid.
n. 214
Agit de merito congruo. ibid. n. 215
Quid hic sit meritum. ibid. n. 216
Responsio Aliquorum ad D. Aug. rejicitur. ibid.
n. 217
An S. Aug. retractaverit sententiam de merito fi-
dei. p. 176. n. 220
Quod meritum retractaverit. ibid. n. 221
An meritum condignum primæ gratiæ iustifi-
cantis repugnet Apostolo. p. 177. n. 225
Augmentum ejus cadere sub tali merito docet
Trid. ibid. n. 226
Cur potius augmentum, quam prima gratia. ibid.
n. 227 & seqq.
Aliqui negant meritum condignum primæ glo-
riæ. ibid. n. 231
Estò daretur, non ideo tamen meritum condi-
gnum primæ gratiæ. Ratio discriminis. ibid.
& n. seq.
Merita ut talia sunt gratiosa. p. 188. n. 301
An propositum, secundum quod est facta præ-

destinatio, sit ex meritis. p. 200. n. 376. & seqq.
in quibus proponuntur argumenta pro &
contra.
Justitia originalis potest vocari meritum natu-
rale. p. 242. n. 228

MIRACVLVM.

Miraculum verè divinum testimonium est. Mi-
racula dæmoniaca fieri ab Antichristo.
p. 385. n. 83
Differunt divina à diabolicis. ibid. n. 84
Miracula Moyſis magos Egypti superarunt. ibid.
n. 85
Falsa à veris discerni possunt. ibid.
Si miracula negentur omnis historia neganda.
p. 386. n. 88
Diabolus non potest facere miracula divina.
ibid. n. 89
An Deus possit concurrere ad verum miracu-
lum, quo confirmetur falsum. p. 388. n. 96
Miraculum vera sunt quasi sigilla divina veri-
tatis. p. 389. n. 98
Miraculum metaphysicè hominibus evidens ra-
tionis est. p. 390. n. 102

MISERICORDIA.

Exponitur dictum Jacobi Apostoli: *Misericordia
superexaltat* &c. p. 115. n. 197. & seq.

MONICA.

S. Monica meruit conversionem D. Aug. p. 205.
n. 407
An propterea meruerit prædestinationem ejus.
ibid. n. 408

MOYSES.

Exponitur, quod ait Moyses Exod. 32. *Dele me de
libro* &c. p. 109. n. 151
An Moyses peccaverit hoc dicendo. ibid. n. 152.
& seq.

N.

NATURA.

Humana natura pro seipsa facta est. p. 101.
n. 96
Natura humana Christi seclusa personalitate
fuit prædestinata. p. 105. n. 124
Probatur, naturam rationalem ut sic esse obje-
ctum proximum prædestinationis. ibid. &
n. seq.
Qualibet natura vel subsistit propria subsisten-
tiâ, vel alienâ. ibid. n. 127

NECESSITAS.

Quæ necessitas auferat libertatem, & quæ non.
p. 72. n. 192. & seq.
Quæ necessitas oriatur ex præfinitione. p. 192.
n. 323
Donum perseverantiæ imponit solam necessita-
tem consequentem. p. 246. n. 248

NISI.

Ly, *Nisi* in Scriptura aliquandò accipitur pro ly,
Sed. p. 111. n. 164

NOTÆ ECCLESIAE.

Notæ ecclesiæ manifestæ sunt. p. 376. n. 51
Debent esse notiores re, quam notam faciunt.
ibid. n. 53
Debent esse inseparabiles à re notata. ibid. n. 54

K k k 3

Hæ

INDEX RERV.

Hæ notæ efficiunt evidenter credibile, non autem evidenter verum. p. 377. n. 58
Scriptura, prædicationis, usus Sacramentorum non sunt notæ. ibid. n. 56

NOTITIA.

Notitia evidens credibilitatis non oritur à fide. p. 368. n. 27
Notitia credibilitatis non est supernaturalis in substantia. p. 370. n. 34
Solet præcedere fidem: Aliquando eam nullus fidei actus subsequitur. p. 369. n. 28
Oritur ab habitu prudentiæ, si practica sit. ibid. n. 29
Dabilis est speculativa notitia credibilitatis. ibid. n. 30

O.

OBDVRARE.

Q Vomodò Deus obduret patientiâ. p. 58. n. 92
Quæ sint causæ obdurationis. ibid.
Per obdurationem non tollitur libertas. ibid. n. 97
Mala merita sunt causa obdurationis. p. 222. n. 114
An Ang. doceat, obdurationem esse effectum positivæ reprobationis. p. 224. n. 126
Ob quod dicatur Deus quosdam peccatores obdurare. p. 235. n. 189

OBIECTVM.

Ex diversitate objectorum sumitur diversitas terminationis p. 201. n. 131
In morali motionem non solum objectum movet. p. 211. n. 139
Objecta fidei sunt infallibilia. p. 343. n. 7
Obscuritas fidei consistit in carentia evidentiæ. p. 344. n. 10
Idem objectum ex diverso motivo, potens & impotens est ad fallendum. p. 356. n. 53
An objectum fidei sit evidenter credibile. p. 363. n. 1
Quid evidens objecti fidei credibilis. ibid. n. 2
Objectum notitiæ credibilitatis est obligatio credendi. p. 370. n. 33

OMNES.

Ly. Omnes, non semper ponitur in Scriptur. pro multis. p. 46. n. 44
Qualiter in hac Script. Qui vult omnes homines &c. positum sit. ibid.
Generales Scripturæ singulis sunt accommodandæ pro sua capacitate. ibid. n. 45

OPERATIO. OPVS.

Operatio Dei est libera. p. 8. n. 49
Opera bona electorum sunt libera à necessitate. p. 93. n. 46
Sunt bona iustificati merita. ibid.
Sunt effectus prædestinationis. p. 94. n. 47
Opus bonum ut à libero arbitrio est meritum. p. 133. n. 108
Quare bona opera naturæ integræ dicantur peculiariter merita. p. 247. n. 260

ORARE.

Orandi præceptum tempore tentationis. p. 53. n. 70
Quandò oporteat orare. p. 75. n. 211
Quod aliquis oret ut oportet, dono Dei habet. p. 76. n. 220

Ecclesia credit, Deum posse ad se convertere perverfas voluntates, & idè pro hac conversione orat. ibid. & n. 59
Pro quibus non debeamus orare. p. 204. n. 406
Pro quibus oraverit Christus Joan. 17. ibid.
Utrum homines in statu innocentie potuerint & debuerint orare. p. 243. n. 233
Assertat Gelaf. Papa. ibid.
An etiam S. Aug. ibid. n. 234

ORDINARI. ORDO.

Perfectius potest ordinari ad imperfectius. p. 106. n. 132
Ordo in prævisione divina. p. 130. n. 89
In ordine intentionis medium etiam morale nullam habet causalitatem. p. 183. n. 169
An fuerit ordo prioritatis inter prædeterminatos. p. 184. n. 273. & seqq.
Ordo in prævisione divina secundum Scotum. p. 199. n. 369

P.

PARABOLA.

Q Vid requiratur ad veritatem alicujus parabolæ. p. 157. n. 94

PARS.

Quidquid includitur in parte integrante includitur in toto integro; secus dicendum de parte subiectiva. p. 16. n. 103
Scripturæ mos est ita loqui de parte tanquam de toto. p. 180. n. 153
Secundum hanc regulam explicatur dictum Christi Joan. 6. Nonne ego &c. ibid. n. 154

PARVULUS.

An Deus velit, omnes parvulos salvos fieri. p. 43. n. 31. & seqq.
Quâ ratione Christus pro omnibus parvulis mortuus sit. ibid. n. 32
In quo parvuli recipiant gratiam sufficientem. p. 44. n. 36. & seqq.
Diversitas inter parvulos & dæmones. p. 43. n. 32
Per accidens aliquandò fit, ut parvuli non possint baptizari. p. 45. n. 38
An illa impotentia sit præter intentionem Dei. ibid. n. 39. & seqq.
Quid Smif. doceat de parvulis. ibid. n. 41
Etiam parvuli per Baptismum perveniunt ad agnitionem veritatis. p. 46. n. 44
Parvuli baptizari ponendi sunt inter fideles. ibid.
Hanc Script. Qui vult omnes &c. Aug. extendit ad parvulos. ibid. n. 43
Quod sit medium proximè sufficiens ad Baptismum parvulorum. p. 54. n. 74
Parvuli non puniuntur aut præmiantur pro meritis vel demeritis futuris. p. 133. n. 108
Propter quid ergo? ibid. n. 66
Dammantur propter peccatum originale. ibid.
Parvuli non salvantur nisi per gratiam, quam accipiunt ex liberalitate Dei. p. 14. n. 69
Parvuli in utero matris non habent usum rationis. ibid.
Lucta Jacob & Esau in ventre matris tantum fuit prodigium. ibid. n. 70
Joannes ex speciali privilegio habuit usum rationis in utero matris. ibid. n. 71
Parvuli habent minimam gloriam. p. 198. n. 367

PECCARE. PECCATVM. PECCATOR.

Peccata non sunt casualia respectu Dei. p. 14. n. 87
Peccatorum permissio non officit providentiæ universali. ibid. n. 83
Nullum

INDEX RERV M.

Nullum peccatum est à providentia divina tan-
quam effectus. p. 25. n. 169
Inter peccati & fieri peccati non est distinctio
quoad malitiam. p. 26. n. 176
Qua ratione peccatum cadat sub providentiam
Dei. ibid. n. 177
An permissio peccati sit effectus providentiae
divinae. ibid. n. 178. & seqq.
Quando liceat permittere alterius peccatum.
p. 27. n. 180
Deus non est causa per accidens peccati. ibid.
n. 181
An Deus potuerit moraliter impedire aliqua
peccata. ibid. n. 184
Quare Deus non teneatur impedire peccata. ibid.
n. 186 & seqq.
Ex permissione peccati occasionantur plura bo-
na. p. 28. n. 188
An debeat ex omni peccato sequi aliquid bo-
num. ibid. n. 190
Vnum peccatum potest esse poena alterius. p. 20.
n. 196
Quare Deus non possit velle peccata, sicut vult
mala naturalia. p. 30. n. 210
Scriptura quoscunque peccatores vocat ad poe-
nitentiam. p. 40. n. 22
Hac poenitentia omnibus peccatoribus est possi-
bilis. ibid. n. 23
Si peccator veller, Deus daret veniam. ibid.
Non damnantur qui non peccaverunt. p. 74.
n. 202
Nulla est essentialis connexio inter peccatum
& gloriam. p. 102. n. 107
Quomodo intelligendus August. quando ait.
hominem peccare in eo, quod vitare non po-
test. p. 56. n. 79
Nemo peccat in eo, quod nullo modo cavere po-
test. ibid.
Peccatum necessitate expressum non est proprie
peccatum. ibid. n. 80
Quaedam per ignorantiam facta improbantur.
p. 56. n. 80
Etiam quaedam necessitate facta improbantur.
n. 80
An ideo peccata proprie dicta. ibid. n. 81
Quae libere & perperam fiunt ex ignorantia vel
concupiscentia sunt proprie peccata. p. 57.
n. 85
Peccatum est malum voluntarium. ibid.
Quomodo intelligendus Aug. quando ait. homi-
nem peccare in eo quod vitare non potest.
ibid. n. 86
Aliquando loquitur de non posse ex hypothesi.
quod homo nolit. ibid.
Duo loca in quibus August. sic loquitur. ibid.
n. 88. & seqq.
Gentiles de quibus Apost. ad Rom. 1. formaliter
peccaverunt. p. 58. n. 96
Quomodo qui peccat auferat sibi posse bonum.
p. 59. n. 98
Sola voluntas non sufficit ad expianda aut evi-
tanda peccata. p. 60. n. 107
Probat, neminem in tota vita posse vitare
omnia peccata, etiam venialia, sine speciali
privilegio. ibid. n. 108. & seqq.
Propter peccata venialia non definit aliquis esse
iustus. p. 61. n. 112
An erraret in fide, qui diceret, hunc parvulum
non habuisse peccatum originale. p. 63. n. 130
Erraret in fide, qui tribueret immunitatem ab
omni peccato sine speciali privilegio. ibid.
n. 131
In quo consistat istud speciale privilegium. ibid.
n. 132
Distinctio hic inter singula peccata venialia, &
omnia non videtur subsistere. p. 64. n. 138.
& seqq.
Quomodo illa distinctio sit intelligenda. p. 65.
n. 142

Smiling ait: nec omnia venialia collectim, nec
omnia divisim posse evitari. ibid. n. 143.
& seqq.
Dicta impotentia non est physica, sed tantum
moralis. p. 65. n. 145
Peccatum veniale non est perfecte peccatum.
p. 66. n. 147
Moralis impossibilitas vitandi omnia venialia non
facit mandata Dei gravia. p. 67. n. 154
Deus non praecipit sub gravi peccato moraliter
impossibile. ibid. n. 158
Quare Trident. dixerit, neminem potuisse vitare
omnia venialia. p. 68. n. 160
Simul stant, hominem posse vitare peccatum, &
tamen non evitare. ibid. n. 161. & seqq.
Perfectio de qua Christus loquitur Matth. 5. potest
stare cum peccato veniali. ibid. n. 163
Ex virtutis naturae est quaedam necessitas peccandi.
p. 71. n. 186
Malitia peccati non est infinita. p. 129. n. 84
An tantum sit peccatum, quantus est ille, in
quem fit. ibid. n. 86
An Deus possit velle permissionem peccati.
ibid. n. 88
Ex permissione peccati resurgit quis cautior.
p. 130. n. 94
Augustinus ostendit contra Julianum, Chryso-
stomum non negasse peccatum originale.
p. 163. n. 131. & seqq.
Peccatum veniale non punitur in damnatis poe-
na aeterna. p. 214. n. 53. & seqq.
An solum peccatum originale puniatur poena
sensu. p. 218. n. 83
Aug. videtur affirmare. ibid.
Opposita sententia magis placet D. Bonavent. &
Scoto. ibid. n. 84. & seqq.
Explicatur D. Aug. p. 219. n. 87
Quae fuerit causa Augustino sic loquendi.
ibid.
Si puniatur poena sensus, haec erit mitissima.
ibid. n. 88
Sola voluntas hominis est causa peccati. ibid.
n. 90
Qui sint effectus permissionis peccati. p. 221. n.
101. & seqq.
Quem finem Deus intendat in permissione pec-
cati. ibid. n. 103
Permissio peccatorum potest esse occasio salutis
electorum. p. 222. n. 109. & seqq.

PETRVS.

Petrus primatum habuit, uti & successores.
p. 381. n. 70
Petrus Joannis inter alia erronea docuit adul-
tis non infundi virtutes dum baptizantur.
p. 395. n. 14

PERMITTERE. PERMISSIO.

Quis dicatur aliquid permittere. p. 27. n. 183
Deo volente permittere, fiunt peccata. p. 28.
n. 193
Permittit ex aliquo bono fine. ibid.
In praevisione prius potest esse bonum, quam
permissio peccati. p. 29. n. 198
Permissio peccati potest esse effectus praedestina-
tionis. Quando sit. p. 126. n. 67
Deus potest eam velle ex intentione gloriae. ibid.
n. 68
Habet omnia requisita ad effectum praedestina-
tionis. ibid. n. 69
Responsio Adversariorum rejicitur. ibid. n. 70.
& seqq.
Aliae responsiones exploduntur. ibid. n. 73.
& seqq.
Permissio peccati ut subest divinae intentioni
potest esse beneficium gratiae. ibid. n. 78
Quare non liceat petere permissionem proprii
pecca-

INDEX RERVVM.

peccati. p. 128. n. 78
 An permissio peccati ut sit effectus prædestina-
 tionis debeat esse præfinita. ibid. n. 79
 Sufficit esse decretam voluntate exequente. ibid.
 Potest dici præfinita secundum quid. ibid.
 n. 80
 Deus potest velle permissionem peccati. p. 217.
 n. 79
 Quid sit permissio peccati secundum Smiling.
 p. 234. n. 184

PERSEVERARE.

Cum solo adiutorio Adami homo lapsus non
 perseveraret. p. 70. n. 175
 Perseverantia hominis lapsi est ei incerta. ibid.
 n. 176
 Requiritur speciale auxilium ad perseverandum.
 Quod sit illud. ibid. n. 177
 Quid sit hæc perseverantia. ibid.
 Cur unus fidelium perseveret in finem & alter
 non. p. 112. n. 173. & seq.
 An Deus prius voluerit gloriam quam perseve-
 rantiam. p. 185. n. 285
 Disparitas inter perseverantiam & merita. Reji-
 citur. p. 186. n. 286
 A quo Apostoli habuerint suam perseverantiam.
 p. 240. n. 219
 Donum perseverantiæ non importat necessita-
 tem antecedentem, sed consequentem tan-
 tum. p. 246. n. 248
 Perseverantia cum data fuerit non potest amit-
 ti. ibid. n. 249
 Quale sit auxilium, quo hodie perseveratur ul-
 que in finem. ibid. n. 250

PHARAO.

Pharao obtemperare non poterat Deo, quia
 nolebat. p. 57. n. 89
 Pharao non credidit Deo iubenti, etsi interne
 vocatus esset. p. 58. n. 90
 Quâ ratione Deus obduraverit cor Pharaonis.
 ibid. n. 91
 Quomodo bene dicat Aug. Deum non imputasse
 Pharaoni, quod non obtemperavit. ibid. n. 93.
 & seq.
 Pharao formaliter peccavit. ibid. n. 97
 Pharao seipsum induravit per liberum arbi-
 trium. ibid.

POENA.

Pœnæ huius vitæ possunt esse effectus prædesti-
 nationis. p. 125. n. 61
 An etiam pœnæ alterius vitæ. ibid. n. 62
 Ostenditur, has pœnas non esse beneficium Dei.
 ibid. n. 63
 Disparitas inter has pœnas & mala naturalia.
 p. 126. n. 64
 Commutatio pœnæ æternæ in temporalem ha-
 ber rationem iustitiæ. ibid. n. 66
 Pœna essentialiter supponit culpam. p. 209. n. 20

POENITENTIA.

An poenitentia possit esse præfinita. p. 128. n. 80.
 & seqq.
 Deus vult poenitentiam, ut habet adjunctam hu-
 militatem. p. 129. n. 83
 Poenitentia, cum aliis virtutibus adjunctis, potest
 tantum esse bonum, quantum malum est pec-
 catum. ibid. n. 87
 Potest Deus preparare poenitentiam pro pecca-
 to possibili. p. 130. n. 92
 Poenitentia non tendit ad positionem peccati.
 ibid. n. 93
 Permissio peccati est causa remota poenitentiae.
 ibid. n. 94

POSSIBILE.

Non est absurdum, aliquid esse possibile, quod
 nunquam factum fuit. p. 68. n. 164
 Duplici ratione possibile est aliquid facere.
 p. 73. n. 197

POTESTAS.

Quid sit habere aliquid in sua potestate. p. 60.
 n. 109
 Quid censetur homo habere in sua potestate.
 p. 72. n. 188
 In potestate hominis est mutare in melius volun-
 tatem. ibid. n. 189
 Quid sit in potestate nostra. ibid. n. 192
 Item. p. 191. n. 197

PRÆCIPERE. PRÆCEPTVM.

Deus non potest impossibilia præcipere. p. 66.
 n. 148 & seq.
 Deus præcipit, ut nullum habeamus peccatum,
 etiam si sciat nullum istud præceptum imple-
 turum. p. 69. n. 169
 Cur Deus hoc præcipiat. ibid. n. 168
 Nullum est præceptum, quod non possit homo
 iustus observare. ibid.
 Quâ ratione omne quod præcipit Deus sit in no-
 stra potestate. p. 73. n. 198

PRÆDESTINATIO. PRÆDESTINATVS.

Quomodo ille, qui est prædestinatus, possit dam-
 nari. p. 9. n. 48
 Prædestinatio secundum Aliquos est integralis
 pars providentiæ. p. 16. n. 101
 Juxta Alios est pars subjectiva. ibid. n. 102
 Per quid prædestinatio distinguatur ab aliis par-
 tibus subjectivis. ibid. n. 104
 An prædestinatio gloriæ sit pars providentiæ.
 ibid.
 Probatio partis negativæ. ibid. n. 105. & seq.
 Male citatur Smil. pro ista opinione. ibid. n. 107
 Prædestinatio multas in se continet difficultates.
 p. 87. n. 1
 Hoc de ea verè asseritur, quod fides Catholica
 non convincit esse falsum. ibid. n. 2
 Etymologia nominis Prædestinatio. ibid. n. 3.
 & seq.
 Quid sit prædestinatio. p. 88. n. 5
 Rectè dicuntur impii prædestinati ad mortem.
 ibid.
 Prædestinationis tam ad gloriam, quam ad pœ-
 nam, meminit S. Aug. ibid. n. 6
 Neque contrariatur S. Prosop. ibid.
 Prædestinatio ad interitum non vocatur sim-
 pliciter prædestinatio. ibid. n. 7
 Datur prædestinatio. ibid.
 Prædestinatio est præscientia & preparatio be-
 neficiorum &c. ibid.
 Formale constitutivum est preparatio. p. 87. n. 8
 Per præscientiam hæc intelligitur scientia vilo-
 nis. ibid. n. 9. & seq.
 Quid intersit inter gratiam & prædestinatio-
 nem. ibid. n. 10
 Prædestinatio est gratiæ preparatio, gratia verò
 prædestinationis effectus. ibid. n. 11
 Non fuit questio S. Augustino cum Pelagio, an
 prædestinatio foret scientia simplicis intelli-
 gentiæ. ibid. n. 12
 An dicta descriptio prædestinationis sit adæqua-
 ta. ibid. n. 13. & seqq.
 Quomodo accipiendum ly, *Gratia*, in his ver-
 bis: prædestinatio est gratiæ preparatio. p. 88.
 n. 15
 Pro quo beneficio accipitur ibi gratia. ibid.
 n. 17
 Aug. per gratiam non intellexit prædestinatio-
 nem.

INDEX RERV M

- nem. ^{ibid.}
D. Thom. Vocat prædestinationem gratiam. ^{ibid. n. 18}
Per gratiam, quam respicit prædestinatio, non intelligitur ipsa prædestinatio. ^{ibid.}
Prædestinatio est certa. ^{ibid. n. 19}
An per illam certitudinem tollatur cura salutis. ^{ibid.}
An idè inutile sit peccatorem corripere. ^{p. 90. n. 25}
Prædestinatio non præjudicat libertati creatæ. ^{p. 91. n. 26}
Probatur certitudo prædestinationis ex Script. ^{ibid. n. 27. & seq.}
Soli prædestinati sunt verè filii Dei. ^{ibid. n. 30}
Horum nullus perit. An possent perire. ^{ibid. n. 30}
Deus contingenter prædestinat. ^{ibid. n. 31}
Iste qui est prædestinatus potest damnari. ^{ibid.}
Quomodo id sit intelligendum. ^{p. 92. n. 33}
Sensus compositus est falsus, divisus autem verus. ^{ibid.}
Quis sit sensus compositus, & quis divisus. ^{ibid. n. 34}
Quid sit prædestinatio secundum Scotum. ^{p. 91. n. 30}
Quâ ratione Deus contingenter prædestinet. ^{p. 92. n. 35}
Prædestinatio huius hominis non transit in præteritum. ^{ibid. n. 36}
Idem est Deum prædestinare & prædestinare. ^{ibid.}
An sit necessè, quod prædestinatus moriatur in gratia. ^{ibid. n. 39}
An certitudo prædestinationis causet negligentiam salutis. ^{p. 93. n. 42. & seq.}
Prædestinatio bonis operibus est adimplenda. ^{ibid. n. 44}
Prædestinatio in se certa est, sed nobis incerta. ^{ibid. n. 45}
Prædestinatio astruit libertatem. ^{p. 94. n. 49}
An prædestinatio Dei possit frustrari. ^{ibid. n. 52 & seq.}
Certitudo prædestinationis sumitur ex decreto divino. ^{p. 95. n. 58. & seq.}
An prædestinatio sit certa certitudine præscientiæ. ^{ibid. n. 61}
Prædestinatio secundum D. Bonav. principalitè est in voluntate. ^{p. 96. n. 63}
Prædestinatio non habet certitudinem ex præscientia. ^{ibid.}
A quo effectus prædestinationis habeat suam certitudinem. ^{p. 97. n. 67}
In prædestinato semper est majus donum, quàm in reprobo. ^{ibid. n. 69}
Prædestinatio hominum non fuit facta ad restaurandam Angelorum ruinam. ^{p. 101. num. 95. & seq.}
Explicantur D. Bernard. & D. Aug. qui videntur oppositum dicere. ^{ibid. n. 97. & seq.}
Exponitur Scriptura, quam Aliqui ex adverso adducunt. ^{ibid. n. 101}
Prædestinatio ad gloriam & gratiam habitalem facta est ante prævisionem peccati. ^{p. 102. n. 103}
Prius fuit prædestinatio, quàm prævisio peccati. ^{ibid. n. 105. & seq.}
Obijciunt D. Aug. Exponitur. ^{p. 103. n. 109}
Qualiter prædestinatio sit segregatio à massa perditionis. ^{ibid. n. 110. & seq.}
Obiectio ex ratione solvitur. ^{ibid. n. 113}
Prius est aliquem prædestinari ad gloriam, quàm ad navitatem ex tali patre. ^{ibid. n. 114}
Aliæ objectiones solvuntur. ^{p. 104. n. 115}
Item. ^{ibid. n. 118. & seq.}
An prædestinatio primò respiciat personam. ^{p. 105. n. 122. & seq.}
Nemini sine speciali revelatione certò constat.

Tomus II.

- se esse simpliciter prædestinatum. ^{pag. 111. n. 165}
Hæc incertitudo probatur ex Script. ^{ibid. n. 167 & seq.}
Probatio ex ratione. ^{p. 112. n. 171. & seq.}
Prædestinatio respicit gloriam & gratiam. ^{p. 118 n. 8. & seq.}
In Deo duplex est prædestinatio. ^{ibid. n. 10}
Prædestinatio in intentione respicit gloriam; in executione autem gratiam. ^{ibid. n. 11}
Prior aliquando vocatur electio. An sit pars subiectiva providentiæ. ^{ibid. n. 12 & seq.}
Natura prædestinati conducit ad salutem. ^{p. 136. n. 129}
Prædestinatio ad gloriam præcedit prædestinationem ad gratiam. ^{p. 237. n. 204}
Nomina quibus in Script. appellatur prædestinatio, & quæ ratio istorum nominum. ^{pag. 140. n. 1. & seq.}
D. Aug. vocat eam discretionem, præparationem & electionem. ^{p. 141. n. 3. & seq.}
An electio, electio & c. distinguantur in Deo ratione. ^{ibid. n. 6}
Prædestinatio attingit finem. ^{ibid.}
Prædestinatio alia est gratiæ, alia meritorum. ^{ibid. n. 7}
Electionem meritorum agnoscebat Aug. quando adhuc errabat. ^{ibid. n. 8}
Etiam statim post depositum errorem non potuit intelligere electionem gratiæ. ^{ibid. n. 9}
Sensit aliquando Aug. electionem non habere locum nisi post justificationem sub ratione electionis; secus sub ratione liberalitatis. ^{p. 142 n. 11. & seq.}
Postea admisit electionem gratiæ in æqualibus etiam sub ratione electionis. ^{ibid. n. 12. & seq.}
An electio supponat distantiam in eligendo. ^{ibid. n. 9}
Subinde Patres prædestinationem appellant nomine præscientiæ. ^{p. 162. n. 126}
Quare voluerint hoc nomine uti. ^{ibid. n. 128}
Qualiter debeat prædicari mysterium prædestinationis. ^{p. 164. n. 139}

PRÆDESTINATIONIS EFFECTUS.

- Tam gratia quam gloria sunt effectus prædestinationis. ^{p. 117. n. 1}
Quis sit effectus prædestinationis. ^{ibid. n. 2}
Decretum dandi gratiam non est effectus. ^{ibid.}
Vocatio, justificatio & glorificatio sunt effectus. ^{ibid. n. 3}
Quid per hæc tria significetur. ^{ibid.}
An S. Bonaventura ab effectibus prædestinationis excludat vocationem. ^{ibid. n. 4}
Nominales etiam justificationem excludunt. ^{ibid. n. 5}
Probatur, tam vocationem quàm justificationem esse effectus. ^{ibid. n. 6}
Idem ostenditur de glorificatione. ^{ibid.}
Oppositum probatur, sed inefficaciter. ^{pag. 118 n. 7}
Non omnis vocatio aut justificatio est effectus prædestinationis. Quæ sit. ^{p. 119. n. 16}
Apost. Ephes. 1. significat, gratiam justificantem esse effectum. ^{p. 120. n. 24}
Non est de ratione effectus prædestinationis, quod omnibus & solis prædestinatis conveniat. ^{p. 121. n. 30}
An gratia inefficax sit effectus prædestinationis. ^{ibid. n. 32. & seq.}
Omnis vocatio sive efficax sive inefficax est effectus. ^{ibid. n. 34. & seq.}
Quare peccatum non sit effectus prædestinationis. ^{p. 122. n. 38}
An vocatio inefficax semper sit effectus prædestinationis. ^{ibid. n. 40}

L 11

Po-

INDEX RERV.

Potest dari exceptio. *ibid.* n. 41
Media extrinseca aliquando sunt effectus prædestinationis. *p.* 123. n. 42. & seqq.
Circumstantiæ temporum, locorum &c possunt esse effectus prædestinationis. *ibid.* num. 45 & seqq.
Etiam bona corporis complexio. *ibid.* n. 47
Potest id dupliciter contingere. *ibid.* n. 48
Bonum ingenium potest esse effectus prædestinationis. *p.* 124. n. 49. & seqq.
An ingenium hic realiter distinguatur ab anima. *ibid.* n. 51
Bona temporalia possunt esse effectus prædestinationis. *ibid.* n. 53. & seqq.
Secundus effectus prædestinationis non debet dari propter primum. *ibid.* n. 56
Permissio peccati potest esse effectus prædestinationis. *p.* 126. n. 67
Permissio peccati unius hominis potest esse effectus prædestinationis alterius hominis. *p.* 130. n. 96
Permissio alicujus peccati hominis reprobi, est effectus prædestinationis omnium electorum. *ibid.* n. 97
Occasio peccati potest esse effectus prædestinationis. *ibid.* & n. seqq.
Opera moralia supernaturalia sunt effectus prædestinationis. *p.* 131. n. 99
An etiam bona opera naturalia. *ibid.* n. 100
Opera meritoria quæ procedunt ex libero arbitrio sunt effectus prædestinationis. *ibid.* n. 103
Effectus prædestinationis non debet in se manere usque ad consecutionem gloriæ. *p.* 134 n. 116
Quid sufficiat. *ibid.* n. 117. & seqq.
Quid requiratur ad rigorosum effectum prædest. *p.* 136. n. 129
An natura prædestinati debeat dici talis effectus. *ibid.* n. 130
Quare potius dona naturalia sint effectus prædest. quàm natura. *p.* 137. n. 138
Natura unius potest esse effectus prædest. alterius. *ibid.* & n. seqq.
Prædestinatio supponit naturam secundum intentionem. *ibid.* n. 140
Prædestinatio non est causa propriè dicta naturæ. *p.* 138. n. 141
Probatur, naturam esse effectum prædest. sed inefficaciter. *ibid.* n. 142. & seqq.
Subiectum non est effectus prædestin. propriè. *p.* 139. n. 148. & seqq.
Quod beneficium sit effectus prædestinationis. *p.* 140. n. 159
Deus confert effectus prædestinationis, sicut ab æterno disposuit. *p.* 188. n. 302

PRÆDESTINATIONIS CAUSA.

De qua causa prædestinationis hic disputetur. *p.* 142. n. 13. & seqq.
An detur causa prædestinationis ex parte prædestinati. *ibid.* n. 16
Prædestinationis totalis nemo sibi est causa. *p.* 143. n. 17
Quæ sit prædestinatio totalis. *ibid.*
Hæc veritas probatur ex Concil. Araus. contra Pelagianos & Semipel. *ibid.* n. 18. & seqq.
Obiectio solvitur. *p.* 144. n. 20
Probatio ex Concil. Trident. *ibid.* n. 21
An hæc Concilia negent solum meritum condignum. *ibid.* n. 22
An Semipelagiani admiserint solum meritum condignum primæ gratiæ. *ibid.* n. 23
Estò admiserint, equidem dicta Concilia bene probant intentum. *ibid.* n. 24. & seqq.
Præcipuus assertor hujus veritatis fuit D. Aug. *p.* 147. n. 40

Libri, in quibus de ea tractat. *ibid.* n. 41
An omnia quæ scripsit de gratia & prædestinatione sint fidei. *ibid.* n. 42
Ostenditur quod non. *ibid.*
Sunt tamen maximè auctoritatis. *p.* 149. n. 53 & seqq.
Quenam sint fidei. *ibid.* n. 50
Probatur d. veritas ex Scriptur. & aliis Patribus. *p.* 151. n. 60. & seqq.
Duplex assignatur ratio. *p.* 152. n. 64
Sicut prædestinatio parvulorum est gratuita, ita & adultorum. *ibid.* n. 65
Scripturæ, quæ ponunt prædestinationem in hominis potestate non contrariantur gratiæ prædestinationi. *p.* 159. n. 109. & seqq.
Sed neque traditio. *p.* 160. n. 114
Perperam contra eam adducitur D. Aug. *ibid.* n. 115. & seqq.
Quando Aug. significat, gratiam ex nostro merito dari, loquitur de gratia habituali. *p.* 161 n. 119
Exponuntur duo testimonia D. Aug. *ibid.* n. 120 & seqq.
Nullus S. Pater ante D. Aug. aliter sensit de gratuita prædestinatione, quàm hodie docet Ecclesia. *ibid.* n. 121
Exponuntur S. Patres. *ibid.* n. 123. & seqq.
Quomodo intelligendus Marcus Eremita. *p.* 163. n. 139
Pro gratuita prædestinatione adducuntur SS. Cypr. Ambr. & Nazian. *ibid.* n. 134. & seqq.
Obiectio Massiliensium ex diversis inconvenientibus. *p.* 164. n. 149
Negatur ea sequi ex sententia Catholica. *ibid.* n. 142
Gratuita prædestinatio non admittit lapsus curam resurgendi, neque sanctis afferre occasionem teporis. *ibid.* & n. seqq.
Non reddit superfluum industriam, exhortationem &c. *p.* 165. n. 144. & seqq.
Quare prædestinatio sit abscondita. *ibid.*
In prædestinatione intervenit misericordia & justitia. *p.* 166. n. 151
Prædestinatio ordinariè sumitur pro completa, scilicet ad gratiam & gloriam. *p.* 180. n. 250. & seqq.
Ostenditur utilitas hujus doctrinæ. *ibid.* n. 152
Prædestinationem ad gloriam non esse ex prævisis meritis, probatur ex Script. *p.* 181. n. 256. & seqq.
Probatur hanc esse doctrinam S. Aug. *ibid.* n. 258. & seqq.
In eam magis inclinat Scotus. *p.* 183. n. 266
Responsio Adversariorum ad probationem Scoti rejicitur. *ibid.* n. 267. & seqq.
Potuit Deus decernere gloriam post prævisam meritum. *p.* 184. n. 273
Obijciuntur variae Scripturæ contra prædestinationem ante merita. *p.* 188. n. 298
Intelligendæ sunt de ordine executionis. *ibid.* n. 299
Quâ ratione conciliantur Scripturæ & SS. Patres inter se. *ibid.* n. 300
Obijciuntur aliæ Scripturæ & explicantur. *ibid.* n. 303. & seqq.
Objectiones ex ratione solvuntur. *ibid.* n. 304. & seqq.
Aliqua testimonia Patrum pro prædestinatione ex meritis non sunt alicujus auctoritatis. *p.* 193. n. 320
Aliquæ loquuntur de electione temporali ad fidem &c. Aliæ de electione æterna in executione. *p.* 194. n. 322
De hac explicatur D. Aug. *ibid.* n. 324
Explicantur Patres, qui negant prædestinationem ex meritis. *p.* 205. n. 409

INDEX RERV M.

PRÆINITIO.

Quæ necessitas oriatur ex præinitioe. Quid sit præinitio. p.192.n.323
 Non præinituntur nisi fines. ibid.n.324
 Omnes fines sunt præinitii. ibid.n.325
 An aliquis finis sit excipiendus. p.193.n.326
 Græci Patres non opponuntur præinitioni bonorum actuum. ibid.n.229

PRÆSCIENTIA.

Aug. per præscientiam aliquandò intelligit prædestinationem. p.2.n.9
 Præscientia non est formaliter prædestinatio secundum ipsam. ibid.
 Quo sensu Patres dicant prædestinationem esse præscientiam. p.4.n.19.& seq.
 Præscientia Dei præsupponit prædestinationem. p.160.n.113
 Præscientia non est causa prædestinationis. p.190.n.311
 Præscientia aliquandò significat prædestinationem. ibid.n.312
 Quæ præscientia possit esse sine prædestinatione. p.194.n.234
 Quomodo se habeant præscientia & prædestinatio respectu liberi arbitrii. ibid.n.237
 Quia ratione Deus præsciat aliquem peccaturum. p.234.n.182

PROPOSITIO.

An omnis propositio revelabilis sit objectum fidei materiale complexum. p.266.n.29
 An omnis propositio vera possit revelari. ibid.
 De factò omnis vera est revelabilis. ibid.
 n.30
 Præmissa fidei potest concurrere cum erronea in syllogismo. p.334.n.110
 Præmissa fidei nec est causa assensus, nec actus in substantia. p.335.n.111
 Determinatur præmissa fidei ad errorem inferendum à præmissa erronea. ibid.n.113
 Præmissa fidei potest dici causa cum addito. ibid.
 n.114
 Præmissa fidei non ordinatur per se ad errorem. ibid.
 Assensus erroneus datus non est supernaturalis. p.336.n.115
 Propositio ecclesiæ est iudicium Pontificis per se, vel cum Concilio exterius manifestatum. p.374

PROVIDENTIA.

Quis actus intelligendi & volendi in Deo appellatur providentia. p.1.n.1
 Ad providentiam in universum requiritur actus intellectus & voluntatis. ibid.n.2
 Providentia competit soli agenti rationali. ibid.
 In quo actu formaliter consistat. ibid.
 Scotus exultimat, quòd in actu voluntatis. p.2.
 n.4
 Concomitanter consistit in actu intellectus. ibid.
 Probatur consistere formaliter in actu voluntatis. ibid.n.5.& seqq.
 Etymologia vocis providere. ibid.n.6
 Quare, secundum aliquos, actus intellectus non sit formalis ratio providentiæ. p.3.n.13
 Vera ratio huius doctrinæ. p.3.n.14
 Providentia non est notitia speculativa. ibid.n.16
 Descriptio providentiæ. ibid.n.18
 Quomodo providentia pertineat ad prudentiam. p.4.n.22
 Providentia significat curam alicujus rei. ibid.
 Tomus II.

Etymologia nominis providentiæ non obstat doctrinæ Scoti. ibid.n.23
 Non valet hic argumentum ab artifice creato. ibid.
 Alia objectio solvitur. ibid.n.24
 An negatio providentiæ sit ignorantia. p.5.n.28.& seqq.
 Providentia Dei ad omnia se extendit. ibidem
 n.30
 An Aristoteles id negaverit. ibid.n.31
 Non videtur negasse nisi immediatam providentiam. ibid.
 Cicero solum negavit providentiam ad actiones liberas. ibid.n.32
 Probatur universalis providentia. p.6.n.33.& seqq.
 Deus habet providentiam irrationalium animalium. ibid.n.37
 Objectiones contra universalem providentiam dissolvuntur. ibid.n.38.& seqq.
 Sortibus providet Deus. p.7.n.42
 In Deo est providentia de nostris actionibus liberis. ibid.n.43
 Concordia divinæ providentiæ, secundum Aliquos, cum libertate. ibid.n.44
 Rejicitur. ibid.n.45
 Alia concordia. ibid.n.46
 Impugnatur. p.8.n.47.& seqq.
 Deus per suam providentiam non necessitat ab extrinseco voluntatem. ibid.n.52.& seqq.
 Providentia Dei non immutat naturalem conditionem in agendo. p.9.n.54.& seqq.
 Qualiter providentia non necessitet causam liberam. p.10.n.65.& seqq.
 Providentia, quàmvis æterna, est simpliciter contingens. ibid.n.67
 Providentia divina nunquam erit falsa. p.11.
 n.73
 An providentia divina relinquat casuales ac fortuitos effectus. p.12.n.78.& seqq.
 Ex providentia minutissimarum rerum non viscescit voluntas Dei. p.14.n.89.& seqq.
 Quid sit providentia immediata. ibid.n.91
 Deus posset habere immediatam providentiam, tamen non foret immediata causa. ibid.n.93
 & seqq.
 An Deus provideat omnibus rebus immediate immediatione suppositi, & virtutis. p.15.
 n.95
 Quid sit Deum sic providere. ibid.n.96
 Aliqui negant immediationem suppositi. ibid.
 Probatur immediatio suppositi. ibid.n.98
 Declaratur efficacia divinæ providentiæ. ibid.
 n.99
 Quidam negant providentiam finis. ibid.n.100
 Oppositum probatur. ibid.n.101
 Alia probatio. p.16.n.108
 Quænam pertineant ad providentiam. p.17.
 n.109
 Providentia non versatur circa rem cui providetur. ibid.n.114.& seqq.
 Providentia divina semper impletur. p.24.n.159.
 & seqq.
 Etiam providentia particularis suo modo semper impletur. ibid.n.164
 Providentia Dei est simpliciter infallibilis. ibid.
 165
 Qualiter providentia divina sit fallibilis secundum quid. p.25.n.166.& seqq.
 Duo modi quibus aliquid cadit sub providentiam divinam. ibid.n.168
 Prohibitio & punitio sunt effectus providentiæ divinæ. p.26.n.178
 Infallibilitas providentiæ non aufert suavitatem libertatis. p.27.n.185
 Providentia divina omnia recto ordine disposuit. p.31.n.212
 In Deo est specialis providentia. ibid.
 LII 2 An

INDEX RERV.

An æqualis de omnibus. *ibid.* n. 213
 Probatur æqualitas ex parte actûs. *ibid.* n. 215
 & seqq.
 Probatur inæqualitas ex parte effectuum. *ibid.*
 n. 217
 Explicatur divisio providentiæ in naturalem &
 supernaturalem. p. 34. n. 233
 Providentia adæquatè spectata est simpliciter
 supernaturalis. *ibid.* n. 234
 Divina providentia adæquatè spectata est una.
ibid. n. 235
 Quomodo consideranda providentia quando
 dividitur. *ibid.* n. 236
 Etiam providentia humana dividi potest in na-
 turalem & supernaturalem. *ibid.*
 Sub qua providentia divina comprehendatur
 reprobatio. p. 35. n. 237
 Divisio providentiæ in universalem & particu-
 larem. *ibid.* n. 238
 Quomodo intelligenda. *ibid.*
 Divisio providentiæ in monasticam, œconomi-
 cam, & politicam. *ibid.* n. 239
 An providentia monastica sit in Deo. *ibid.*
 n. 240
 Non est providentia de intrinsecis Dei. *ibid.*
 Providentia circa alterum potest esse de fine.
 p. 121. n. 30
 Deus singulariter providet saluti parvulorum.
 p. 181. n. 260

PRUDENTIA.

Prudentia docens nequit esse falsa. p. 340. n. 129
 Prudentia sæpè dictat deponendam conscien-
 tiam formidolosam. p. 366. n. 12
 Datur actus veræ prudentiæ probabilis directè,
 sed evidens reflexè. *ibid.* n. 13
 Prudentia dictat firmissimè credendum. p. 367.
 n. 15

Q.

QUALITAS.

Impulsiva qualitas ab Aliquibus vocatur inten-
 tio. p. 18. n. 121

R.

REDEMPTIO.

Quæ ratione non omnis homo sit redemptus
 sanguine Christi. p. 43. n. 33
 Quis propriè sit redemptus. *ibid.*
 Quid sufficiat ad veritatem hujus Scripturæ : *De-*
dis redemptionem &c. *ibid.* n. 34
 An sufficiat causæ communitas, & pretii digni-
 tas. *ibid.*
 Quid sit redemptio propriè dicta. p. 44. n. 35
 Peccatum originale fuit motivum redemptionis
 Christi. p. 217. n. 74

RELATIVUM.

Relativa sunt simul cognitione. p. 22. n. 147
 Quomodo id sit intelligendum. *ibid.* n. 148
 An etiam de similitudine naturæ. *ibid.*

REPROBATIO. REPROBUS.

Ille qui est reprobus potest salvari. p. 91. n. 32
 Quomodo id sit intelligendum. p. 92. n. 33
 Sensus compositus est falsus; divisus autem ve-
 rus. *ibid.*
 Quis sit sensus compositus, & quis divisus. *ibid.*
 n. 34
 An sit necessè, quòd reprobis moriatur in pec-
 cato. *ibid.* n. 39

Quomodo oporteat loqui de reprobis coram po-
 pulo. p. 180. n. 254. & seq.
 Reprobatio est radix damnationis aliquorum.
 p. 182. n. 264
 An numerus reproborum sit præfinitus. p. 192.
 n. 325
 Quid hic significet nomen reprobatio. p. 206. n. 1
 Reprobatio est duplex, positiva & negativa.
ibid.
 Aliqui rejiciunt negativam. *ibid.* n. 2
 An positiva reprobatio incipiat à judicio. *ibid.*
 n. 3 & seq.
 Formalis ratio reprobationis consistit in voli-
 tione. *ibid.* n. 4
 Quare reprobi communiter vocentur præfinit.
 p. 207. n. 7
 An meritum malum præcedat reprobationem.
ibid. n. 8
 Pars affirmans probatur ex Concil. Valentino.
ibid. n. 9
 Probationes ex Script. *ibid.* n. 10. & seqq.
 An bene probetur hæc doctrina ex Concilio
 Araus. & Trid. p. 208. n. 14
 Expenduntur verba Trident. *ibid.* n. 15
 Vt etiam verba Araus. *ibid.* n. 16
 Responsio ad Concil. Valent. rejicitur. *ibid.* &
 n. seq.
 Idem probatur ex diversis locis D. Aug. p. 210.
 n. 29 & seqq.
 Confirmatur ex S. Fulgentio. *ibid.* n. 31
 Consonat S. Prosper. *ibid.* n. 32. & seq.
 Objectio Hæreticorum ex Apost. Rom. 9. ubi vi-
 detur loqui de reprobatione positiva. p. 211.
 n. 34. & seqq.
 Apostolus intelligendus est de reprobatione ne-
 gativa. *ibid.* n. 37
 Ita eum intelligunt Aug. & Fulgent. *ibid.* n. 39
 Quæ odium ibi significet. p. 212. n. 40
 Quid significet ly, *Facere in contumeliam.* *ibid.* n. 41
 Expenditur similitudo figurali. *ibid.*
 Quid importet ibi ly, *Resistere.* *ibid.* n. 43
 Merito Apost. exclamavit : *O altitudo &c.* Vt
 etiam D. Aug. *ibid.* n. 44. & seq.
 Quid de hac inscrutabilitate sentiat Scotus.
 p. 213. n. 46
 Dictus locus Apostoli non officit doctrinæ Ca-
 tholicæ. *ibid.* n. 47
 Objectio ex ratione solvitur. *ibid.* & n. seq.
 Quare non sit similis processus prædeterminationis
 & reprobationis. *ibid.* n. 49
 Prædeterminatio & reprobatio positiva opponun-
 tur solum ex parte finis. *ibid.*
 Explicatur similitudine. *ibid.* n. 50
 Reprobatio positiva est in nostra potestate. *ibid.*
 n. 51

REPROBATIONIS CAUSA.

Magis congruit bonitati divinæ, quòd Deus non
 reprobet positivè, nisi ob peccata prævisa. p.
 211. n. 38
 An Paulus Rom. 9. offensionem iræ assignet pro
 causa reprobationis positivæ. p. 212. n. 42
 Solum peccatum veniale non est causa reproba-
 tionis positivæ. p. 214. n. 53
 Omne peccatum mortale non remissum est cau-
 sa reprobationis positivæ. *ibid.* n. 55
 Peccatum originale non est in omnibus causa
 reprobationis positivæ. *ibid.* n. 56 & seq.
 Aug. nusquam docet peccatum originale remis-
 sum esse causam reprobationis positivæ. p. 215.
 n. 60
 Quæ sit doctrina D. Aug. *ibid.* n. 61
 Aug. non in solo peccato originali continet
 causam reprobationis nisi radicaliter. *ibid.*
 n. 62
 Peccatum originale solum est occasio reproba-
 tionis in quibusdam. *ibid.* n. 63
 Quare

INDEX RERV M.

Quare originale sit causa reprobationis. *ibid.* n. 64
An hic sit distinguendum inter parvulos, qui moriuntur sine Baptismo. *ibid.* n. 65 & seq.
Originale ut primum in Adamo non est causa reprobationis, sed solum ut contractum in propria persona & perseverans usque in finem. p. 216, n. 69 & seq.
Huic doctrinae favet S. Aug. *ibid.* n. 71
Probatur ex ratione, & à simili. *ibid.* n. 72
Obiecto solvitur. *ibid.* n. 73
An ante praevisa peccata Deus posset reprobare positive. p. 217, n. 75
Sententia affirmans probatur ex Script. & D. Aug. sed perperam. *ibid.* n. 76 & seq.
Probatio ex ratione. *ibid.* n. 77

REPROBATIONIS EFFECTUS.

Damnatio est effectus reprobationis positivae. p. 218, n. 83
An permissio peccati sit effectus reprobationis. p. 219, n. 89
Cujus peccati permissio sit effectus. *ibid.* n. 91, & seq.
Permissio primi peccati Adae non est effectus. Neque nostrum originale. p. 220, n. 93
Nullum peccatum est effectus. *ibid.* n. 94
Probatur solam damnationem esse effectum. *ibid.* n. 95
Probatio ducitur ad oppositum. *ibid.* n. 96
Probatur ex Script. permissionem peccati esse effectum. Explicatur Script. *ibid.*
Argumentum contrà solvitur. *ibid.* n. 97
Secunda probatio ex Aug. Explicatur Aug. *ibid.* n. 98
Probatur 3. ex ratione. *ibid.* n. 99
Non est efficax ratio. p. 221, n. 100
Permissio peccati non est effectus reprobationis. *ibid.* n. 104
Objectiones solvuntur. *ibid.* n. 105 & seq.
Quare permissio peccati potius sit effectus praedestinationis, quam reprobationis. p. 222, n. 108
Probatur permissionem esse effectum reprobationis ex Rom. 1. Quae fuerit mens Apostoli. *ibid.* n. 111
Hac Scriptura nihil concludit. *ibid.* n. 112
An excaecatio & induratio sint effectus reprobationis. *ibid.*
An mors sit effectus reprobationis. p. 224, n. 123
Opinio negativa probatur. *ibid.* n. 124
Quid Scotus sentiat. *ibid.* n. 125
Creatio reprobi & reliqua bona non sunt effectus reprobationis. *ibid.* n. 128
Obiecto ex S. Aug. solvitur. p. 225, n. 129
Permissio peccati potest esse effectus reprobationis juxta Felicem. *ibid.* n. 130

REPROBATIO NEGATIVA.

Datur reprobatio negativa. Quid ea sit. *ibid.* n. 131
Merito pro ea citatur Scotus. *ibid.*
An Scotus ad hanc reprobationem requirat actum positivum. *ibid.* n. 133
Locus, in quo docet Scotus hanc reprobationem. *ibid.*
Reprobatio negativa opponitur praedestinationi in intentione. *ibid.* n. 134
Quando Aug. loquatur de reprobatione negativa, & quando de positiva. p. 226, n. 135
Reprobationem negativam ex parte reprobi nullam habere causam, probatur à simili. p. 227, n. 143
Probatio ex Script. *ibid.* n. 144
Ratione probatur. *ibid.*
Causa reprobationis negativae est solus Deus. p. 204, n. 402
Reprobationi negativa semper est conjuncta reprobatio positiva. p. 228, n. 146

Reprobatio negativa non provenit à justitia vindicativa, sed solum est negatio liberalitatis & misericordiae Dei. *ibid.* n. 148
Reprobatio negativa habet causam ex parte Dei. *ibid.* n. 153
Causa universalis est gloria Dei. Quae sit causa particularis. p. 229, n. 154 & seq.
Quid sentiat de hac causa Doct. Seraphicus. *ibid.* n. 156
Sententia D. Aug. *ibid.* n. 157
Quae sit causa in particulari, quare Deus non omnes elegerit. *ibid.* n. 158
Causa in particulari est offensio bonitatis divinae. *ibid.* n. 159
Nullo peccato intercedente potest Deus mandare executioni reprobationem negativam. p. 230, n. 160
Quis sit finis reprobationis negativae à gratia efficaciaci. *ibid.* n. 161
An sola offensio bonitatis sit causa reprobationis negativae. *ibid.* n. 162
Probatur quod non. *ibid.*
Quae sit alia causa. *ibid.* & n. seqq.
An detur positiva reprobatio incompleta, & quid sit illa. p. 226, n. 136
Causa hujus reprobationis videtur esse peccatum originale. p. 231, n. 166 & seqq.
Obicitur Concil. Trident. p. 232, n. 168
Explicatur. *ibid.* n. 169
Explicatio confirmatur. *ibid.* n. 170 & seq.
Obiecto solvitur. *ibid.* n. 173 & seq.
Probatur, subtractionem gratiae finalis esse effectum reprobationis negativae. p. 235, n. 188
Hac subtractio radicaliter oritur ex originali remisso. p. 232, n. 169
Quae sit gratia finalis. p. 233, n. 179

R E S.

In eadem re invenitur potentia ad opposita. p. 11, n. 72
Quid sit rem aliquam gubernare. p. 16, n. 108
An productio rerum & gubernatio sint idem. p. 17, n. 113 & seq.
Res semper aliquem finem à providentia intentum attingunt. p. 24, n. 163

RESISTERE.

Discrimen inter resistere & frustrare. p. 24, n. 54
Quid significet ly. *Resistere*, apud Apost. Rom. 9. p. 212, n. 43
Deo volenti nullum resistit arbitrium. p. 242, n. 230
Idq. verum est etiam de arbitrio angelico. p. 243, n. 231

RESPECTUS.

Respectus potest ab una causa pendere terminative, & ab altera effective. p. 133, n. 110

REVELATIO.

An revelatio sit parziale motivum est de nomine. p. 267, n. 53
Est conditio essentialiter requisita. *ibid.* n. 55
Revelatio applicat veracitatem intellectui. p. 269, n. 63
Debet cognosci sicut conditio applicans motivum. p. 270, n. 64
Revelatio est objecti manifestatio. p. 273, n. 80
Revelatio hic debet esse locutio Dei mediata, vel immediata. p. 274, n. 82
Revelatio auditionem requirit ut fidei serviat. *ibid.* n. 83
Eodem habitu, & firmitate creduntur privatum, ac publicè revelata. p. 276, n. 89
Revelationes privatae sunt ab ecclesia dijudicandae. p. 277, n. 92
Modus ordinarius revelata proponendi est per homines. p. 278, n. 95

INDEX RERVM.

Res revelata evidenter per proprias species est
objectum visionis, quæ non stat cum fide. p.
282. n. 112
Cum ea stat evidentia attestantis tantum. ibid.
Res revelata, æquæ ac revelatio creditur sine dif-
cursu. p. 289. n. 134
Revelato definito, revelata est definitio, revela-
ta universaliter revelatæ singulares, nisi detur
exceptio. p. 302. n. 180
Prophetæ, & Apostoli habuerunt evidentiam re-
velationis, & fidem. p. 281. n. 106

R U D E S.

Rudes fide infusâ credunt mysteria debite propo-
sita. p. 339. n. 126
Rudes confusè percipiunt evidentiam credibili-
tatis. p. 365. n. 9

S

SCIENTIA.

Scientia propriè dicta non stat cum fide.
p. 281. n. 105
Item. p. 342. n. 5
Scientia ordinaria stat naturaliter cum fide, &
opinio. p. 362. n. 75

SCOTVS.

An Scotus docuerit initium fidei esse ex nobis.
Offenditur quòd non. p. 171. n. 187. & seqq.
Quid Scotus intellexerit per communem in-
fluentiam. ibid. n. 188
Objectio solvitur. ibid. n. 189. & seqq.
Quid Scotus intellexerit per generale influen-
tiam. p. 172. n. 193
An idem sint generalis & communis influentia.
ibid.
Quomodo secundum Scotum aliquis motus na-
turalis possit esse dispositio ad gratiam. ibid.
n. 194
Doctrina Scoti est Catholica. ibid. n. 195
Alia doctrina Scoti Catholicè exponitur. ibid.
n. 196 & seqq.
An Scotus admisit aliquam dispositionem na-
turalem non meritoriam de congruo. p. 173.
n. 198 & seqq.
Quòd talis detur probatur. ibid.
Felix negat Scotum talem dispositionem admi-
sisse. ibid. n. 202
Probat, eam non dari. ibid. & n. seq.
Mens Scoti quoad veritates contingentes de Deo.
p. 262. n. 36
Scotus resolvit fidem divinam in revelationem.
p. 266. n. 50
Scotus sub habitu fidei statuit scientiam, & intel-
lectum ut sunt dona Spiritus S. p. 295. n. 153
Scotus habitum Theolog. distinguit à fide. ibid.
n. 154
Scotus non requirit ad mendacium intentionem
formaliter decipiendi. p. 309. n. 24
Scotus non docuit fidem infusam posse inclinare
in falsum. p. 338. n. 122
Opponitur locus Scoti. Respondetur. ibid. n. 123.
& seqq.
Scotus videtur negare compatibilitatem visionis
& fidei. p. 350. n. 32
Scotus statuit scientiam & opinionem simpliciter
impossibilem. p. 357. n. 56
Scotus non docet, fidelem fide divinâ credere se
habere fidem. p. 396. n. 17
Scotus totam Theologiam necessariam vocat
practicam. p. 401. n. 36
Scotus ad virtutes morales requirit charitatem.
p. 428. n. 133

SECTÆ.

Sectæ sunt omnes evidenter incredibiles. p. 369.
n. 21

SCRIPTURA.

Scripturâ videtur agnoscere fidem informem ut
veram virtutem. p. 130. n. 137
Scriptura non statuit revelationem motuum
dei. p. 170. n. 66
Scriptura fidem distinguit à spe, spes quoque di-
stinguitur à charitate. p. 277. n. 91
Scriptura, & ecclesia probant se mutuo. p. 377.
n. 16
Multa sunt de factò revelata in Scriptura, quæ
non debemus, nec possumus credere. p. 300.
n. 173

SEMPIELAGIANI.

An Semipelagiani admisserint meritum condig-
num primæ gratiæ. p. 144. n. 21
Objectio Semipelagianorum contra gratiam
prædestinationem dissolvitur ex D. Aug. p. 163.
n. 132
Alia objectio & responsio ex eod. p. 144. n. 136
Semipelagiani asseriebant solum meritum con-
gruum. p. 170. n. 183
An istud repugnet gratiæ. ibid.
Vindicatur Scotus ab errore Semipelagianorum.
p. 171. n. 187 & seqq.

SENSUS.

Quis sit sensus compositus, & quis divinus. p. 9.
n. 19
An distinctio sensus compositi & divini possit ac-
commodari ad providentiam. p. 10. n. 44

SPECIES.

Species supernaturales simpliciter sunt superflue.
p. 423. n. 120
Sufficiunt naturales ex parte objecti. ibid.
Species naturalis concurret per accidens ad ac-
tum fidei supernaturalem. p. 423. n. 122
Species naturalis potest representare objecta fi-
dei de factò existentia. p. 426. n. 125
Ratio militat contra species infusas à solo Deo.
ibid. n. 126
Uti & contra species supernaturales commixtas ab
objectis. p. 427. n. 127
Species æquæ ac intellectus potest elevari per ha-
bitum. ibid.
Species tantum dantur ad proponendum, fides ad
assentiendum. ibid. n. 129
Species rememorative non sunt supernaturales
in substantia. ibid.

STEPHANUS.

S. Stephanus meruit conversionem S. Pauli. p. 104.
n. 807
An propterea meruerit prædestinationem ejus.
ibid. n. 408
An oratio Stephani possit dici effectus prædesti-
nationis Pauli. p. 105. n. 411
Fundamentum negandi. ibid. n. 413
Contrâ arguitur. ibid. n. 413
Est quæstio de nomine. ibid.
Argumentum aliquorum pro parte negativa ex-
ploditur. ibid.
Pars affirmans approbatur. ibid. n. 414

SUBJECTVM.

Ordinatè volens non prius vult formam esse
quàm subjectum. p. 184. n. 278
Sub-

INDEX RERVM.

subjectum non est effectus prædestinationis
proprie. p. 139. n. 148 & seq.

SVBTRAHERE.

Subtractio gratiæ finalis est effectus reprobationis negativæ, & positivæ incompletæ. p. 233. n. 178

Quæ sit gratia finalis, ibid. n. 179
An subtractio gratiæ sit idem quod permissio peccati. ibid. n. 180

Negant quidem. ibid. n. 181
Contra arguitur. ibid. n. 181
Deus vult permittere peccatum subtrahendo gratiam. p. 234. n. 183
Quid sit permissio peccati. ibid. n. 184

SVPOSITVM.

Quæ ratione actiones sint suppositorum. p. 105. n. 126
Supposititalitas creata quid sit. ibid.

T.

TACERI.

A. Liquidò debet taceri aliquod verum propter incapaces. p. 164. n. 136. & seq.
Quæ causa tacendi. ibid. n. 137 & seq.

THEOLOGIA.

Theologia necessariorum simpliciter practica est. p. 401. n. 35
Theologia contingentium per se speculativa est. p. 402. n. 38
Theologia & fides vi suâ proximum dirigit. p. 403. n. 43
Theologia, & fides contingentium est practica per accidens tantum. p. 404. n. 47
Theologia nostra non est eminenter omnis scientia acquisita. p. 405. n. 50
Tota Theologia contingentium præcisè speculativa est. ibid. n. 49

TRADITIO. TRADERE.

Communis traditio Ecclesiæ facit rem fidei. p. 61. n. 118
Traditio non contrariatur gratiæ prædestinationi. p. 160. n. 114
Quomodo Deus tradat aliquos per potentiam in reprobam sensum. p. 223. n. 121 & seq.

V.

VERITAS.

Veritas realiter identificatur Deitati. p. 265. n. 47
Veritas non movet sine revelatione, nec contrâ. p. 270. n. 67
Verum est quicquid sequitur ex revelatione. p. 296. n. 159
Veritas consistit in conformitate cum objecto. p. 339. n. 128

VIRTUS.

Virtus infusa, & vitium oppositum stant simul. p. 355. n. 48
Virtus evidenter competet ecclesiæ nostræ. p. 379. n. 63
Virtutes morales sunt connexæ cum prudentia. p. 429. n. 136
Epistolæ can. Jacobi, & Petri agunt de virtutibus moralibus. p. 430. n. 137
Virtutibus moralibus fides jungenda à Christia-

no. p. 431. n. 141
Virtutes morales beatificæ exigunt charitatem. p. 433. n. 147
Hæc evadere possunt perfectissimæ. ibid.

V I R.

An plures viri sint prædestinati, quàm feminae. p. 116. n. 205
Scotus dicit, id esse dubium. ibid.

VISIO.

Visio, & fides se compatiuntur. p. 344. n. 13
Visio intuitiva, & obstractiva ejusdem objecti stant simul. p. 347. n. 20
Imo naturaliter non repugnant notitia intuitiva, & abstractiva. ibid. n. 21

V N I O.

An unio hypostatica sit summa gratia. p. 106. n. 129 & seq.
Hæc unio est simpliciter perfectior actu beatifico. ibid. n. 131
Deus prius Voluit naturam humanam habere summam gloriam, quàm unionem hypostaticam. ibid.
Huic unioni secluso pacto solum de congruo debetur gratia. ibid. n. 133

V N I T A S.

Vnitas ecclesiæ est numerica. p. 378. n. 60

VOCATIO.

Vocatio electorum distinguitur à vocatione Judæorum. p. 77. n. 224
Exponitur illud Matth. *Multis sunt vocati &c.* p. 116. n. 200
Vocatio efficax Dei procedit à prædestinatione. p. 121. n. 31
Vocatio primum neglecta potest postea servire electo ad salutem. p. 122. n. 36
Vocatio inefficax per se potest conducere ad salutem. ibid. n. 38

VOLUNTAS.

Voluntas Dei est causa physica creaturarum. p. 3. n. 17
Voluntas est potentia collativa. p. 5. n. 26
Voluntas ordinat media ad finem. ibid. n. 27
D. Tho non negat ordinationem voluntatis. ibid.
Deus habet in potestate sua voluntates hominum. p. 7. n. 42
An voluntas ab extrinseco possit necessitari. p. 8. n. 51
Deus per suam providentiam non sic necessitat voluntatem. ibid. n. 52 & seq.
Vtrum Deus possit tollere indifferentiam voluntatis in agendo. p. 13. n. 74
Probatur pars affirmans. ibid. n. 75
Argumentum contrâ solvitur. ibid. n. 76 & seq.
Si Dei voluntas per impossibile foret mutabilis, an idè non esset infallibilis. p. 23. n. 155
Nihil est, quod potest impedire voluntatem Dei. ibid. n. 156
Per hoc non tollitur libertas nostræ voluntatis. ibid. n. 157
Non omnis voluntas Dei est absolute efficax. ibid. n. 158
Non sit præter voluntatem, quod etiam contra eam fit. p. 24. n. 161
Voluntas Dei semper est invicta. p. 26. n. 177
Sola voluntas non sufficit ad expianda aut vitanda peccata. p. 60. n. 107
Deus potest malas voluntates quando voluerit in bonum convertere. p. 75. n. 210
Voluntas gratiâ consequitur libertatem. ibid.
Vo.

INDEX RERVM.

Voluntas creata non potest impedire voluntatem divinam. p. 92. n. 17
 Voluntas sine gratia nihil boni salutaris potest. p. 93. n. 43
 Deus non sequitur determinationem voluntatis creatae. p. 96. n. 64 & seq.
 An voluntas aliquid ex se operetur quando consentit gratiae. p. 100. n. 93
 Voluntas liberè cooperatur gratiae. p. 132. n. 107
 Haec cooperatio est effectus praedestinationis. ibid. & n. seq.
 Quid requiratur ut voluntas Dei sit efficax. p. 179. n. 242
 Distinctio inter voluntatem praemii, & supplicii. p. 193. n. 327
 Actus bonus non est naturalis proprietatis voluntatis. ibid. n. 328
 Voluntas divina ab aeterno fuit determinata ad certas personas salvandas. p. 203. n. 399
 An in Deo sit voluntas antecedens excludendi omnes homines à gloria. p. 218. n. 80
 Probatio sententiae affirmantis non convincit.

Alind argumentum solvitur. ibid. n. 81 & seq.
 Quare aliquorum voluntates adjuvantur à Deo, & aliorum non. p. 235. n. 190
 Voluntatem non movet nisi aliquid virtutis. p. 245. n. 244
 Virtus operandi bonum intrinseca fuit voluntati sanae. p. 246. n. 153
 Voluntas sana vocatur à S. Aug. mentis valentia. p. 247. n. 158

U S U S.

Propter bonum vel malum usum alicujus, si pervixisset, non salvatur aut damnatur. p. 167. n. 157

Z.

ZACHARIAS.

Peccavit non credendo revelationi privatae. p. 275. n. 67

F I N I S.

